

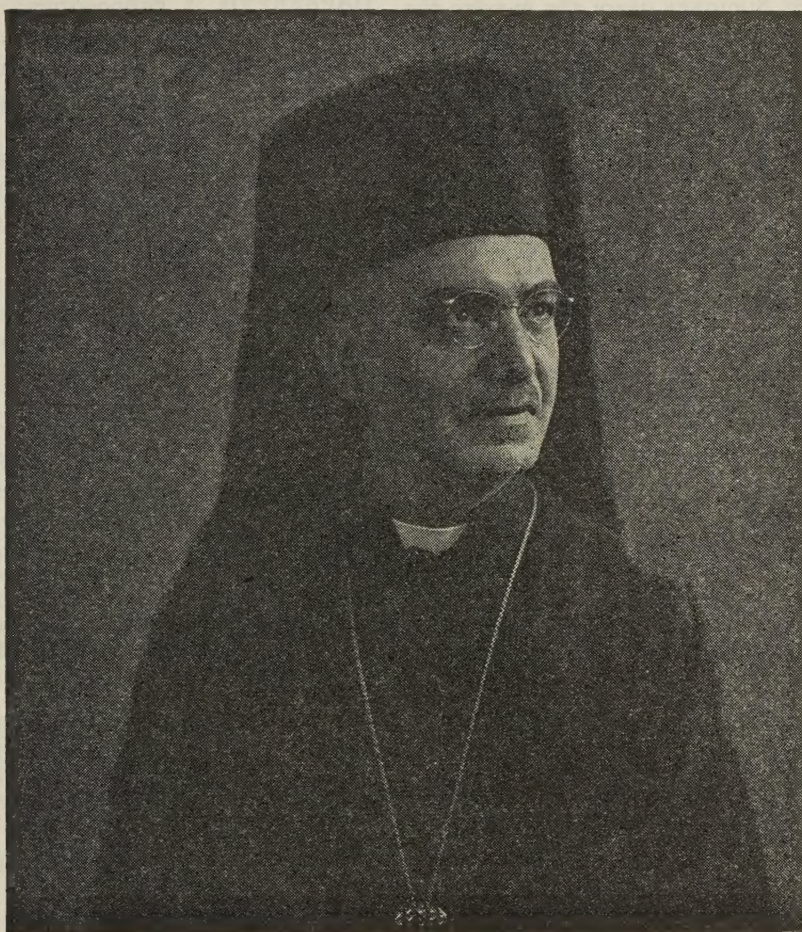
Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

12' ΤΟΣΟΤ

THE ORTHODOX OBSERVER

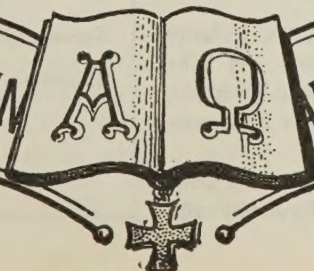
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1951

ΑΡΙΘΜ 381

Ο ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΒΥΔΟΥ κ. ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

ΠΡΟΝΟΙΑ-ΤΗΣ-ΕΛΛΗΝ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ-ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ευλαβέστατοι ιερατικοί προϊστάμενοι, έντιμότατα Διοικητικά Συμβούλια τών Κοινοτήτων καί Σωματείων, έλλόγιμοι διδάσκαλοι καί διδασκάλισσαι, φερέλπιδες οργανώσεις τής Νεολαίας καί τών Φιλοπτώχων 'Αδελφοτήτων καί άπαξάπαντες όμογενείς τής 'Αρχιεπισκοπής 'Αμερικής Β. καί Ν.

'Αγαπητοί:

'Εν συνεχεία τών όσων έγράψαμεν εις τήν πρώτην ήμών έγκύκλιον σχετικώς πρòς τόν 'Εορτασμόν τής 'Εβδομάδος 'Ελληνικού Τύπου καί 'Ελληνικών Γραμμάτων, προαγόμεθα διά τής παρούσης όπως δώσωμεν οδηγίας περί του καλύτερου τρόπου τής διεξαγωγής τών σχετικών τελετών.

Εύθους έξ άρχης παρακαλούνται οι ιερείς όπως αναγγέλλουν τόν έπικείμενον έορτασμόν εις τò ποιμνίον των κάθε Κυριακήν μέχρι τής ήμέρας τής έναρξεως τής 'Εβδομάδος 'Ελληνικού Τύπου καί 'Ελληνικών Γραμμάτων, μη παραλείποντες νά τονίζουν τήν σημασίαν τής 'Ελληνικής Μορφώσεως δι' ήμάς τούς "Έλληνας τής 'Αμερικής, καί τήν σπουδαιότητα του 'Ελληνικού Τύπου πρòς συγκράτησιν τών φυλετικών ήμών άρετών, τής θρησκείας καί τής γλώσσης μας.

Παρακαλούμεν επίσης όπως καταρτίσσετε έγκαίρως εις τήν Κοινότητά σας 'Επιτροπήν 'Εορτασμού τής 'Εβδομάδος 'Ελληνικού Τύπου καί 'Ελληνικών Γραμμάτων, άποτελουμένην από τούς έξής:

Τόν ιερατικόν προϊστάμενον τής Κοινότητος.

Τόν Πρόεδρον τής Κοινότητος.

Τόν διδάσκαλον ή διδασκάλισσαν του Σχολείου.

Τήν Πρόεδρον τής Φιλοπτώχου 'Αδελφότητος Κυριών.

Τήν Πρόεδρον τής Φιλοπτώχου 'Αδελφότητος Νεανίδων.

Τόν Πρόεδρον τής 'Οργανώσεως τής Νεολαίας.

Τούς αντιπροσώπους του Τύπου καί 'Εκπροσώπους τών Σωματείων.

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΚΥΡΙΑΚΗ, 27 'Ιανουαρίου. — 'Επίσημος έναρξις του έορτασμού διά λειτουργίας. Δέησις υπέρ τών έν 'Αμερική εργατών τής παιδείας καί του 'Ελληνικού Τύπου καί τών υποστηρικτών τών 'Ελληνικών Γραμμάτων. "Εξαρσις υπό καταλληλού προσώπου τής δυνάμεως τών 'Ελληνικών Γραμμάτων καί του 'Ελληνικού Τύπου.

ΔΕΥΤΕΡΑ, 28 'Ιανουαρίου. — Διάλεξις εις τήν κοινοτικήν αίθουσαν περί τής άποστολής καί τής σημασίας τής 'Ελληνικής Γλώσσης διά τήν άνθρωπότητα. 'Υπόμνησις τών μεγάλων ύπηρεσιών του 'Ελληνικού Τύπου.

ΤΡΙΤΗ, 29 'Ιανουαρίου. — 'Εσπερινός εις μνήμην τών Τριών 'Ιεραρχών. Θέμα όμιλίας: «Η 'Ελληνική Γλώσσα καί ό Χριστιανισμός». 'Ενεργός συμμετοχή εις τò πρόγραμμα υπό τών διδασκάλων.

ΤΕΤΑΡΤΗ, 30 'Ιανουαρίου. — Λειτουργία καί μνημόσυνον υπέρ τών αποθωσάντων εργατών τής

'Ελληνικής Παιδείας καί 'Ελληνικού Τύπου έν 'Αμερική.

ΠΕΜΠΤΗ, 31 'Ιανουαρίου. — Κοσμική συγκέντρωσις εις τήν αίθουσαν τής Κοινότητος. Διάλεξις με θέμα: «Οι άγώνες τής Κοινότητος διά τά 'Ελληνικά Γράμματα». (Παρακαλούνται αι κοινότητες νά άποστείλουν τήν μελέτην περί τών 'Αγώνων τής κοινότητος διά τήν Παιδείαν εις τò 'Εκπαιδευτ. Γραφείον τής 'Αρχιεπισκοπής).

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ, 1 Φεβρουαρίου. — 'Ημέρα Τύπου. Κοσμική συγκέντρωσις. Θέμα: «Αί ύπηρεσίαι του έν 'Αμερική 'Ελληνικού Τύπου πρòς τήν 'Εκκλησίαν, τά 'Ελληνικά Γράμματα καί τήν 'Ελληνοαμερικανικήν κοινωνίαν».

ΣΑΒΒΑΤΟΝ, 2 Φεβρουαρίου. — Τήν πρωίαν έπίσκεψις με τούς μαθητάς καί διδασκάλους εις τά Μουσεία, όπως καταδειχθή ή έπίδρασις του 'Ελληνικού πολιτισμού εις τήν Τέχνην καί Διανόησιν τών άλλων έθνών. Τήν έσπέραν κοσμική συγκέντρωσις τής Φιλοπτώχου με θέμα: «Η 'Ελληνική καί ή 'Ελληνική Γλώσσα».

Διάπυρος ευχέτης πρòς Κύριον

Ο 'Αρχιεπίσκοπος

† Ο 'Αμερικής ΜΙΧΑΗΛ

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΔΙ' ΟΛΟΝ ΤΟ ΕΤΟΣ πρòς συγγενείς ή φίλους σας, έδω ή εις τήν πατρίδα σας, είναι μία συνδρομή εις τόν 'Ορθόδοξον Παρατηρητήν. — Συνδρομή προπληρωτέα διά τας 'Ηνωμένας Πολιτείας καί Καναδάν: Δι' έν έτος \$3.00. Διά δύο έτη \$5.00. — Διά τήν 'Ελλάδα καί άλλας χώρας, έτησία συνδρομή \$3.50.

Γ ρ α ψ α τ ε:

ORTHODOX OBSERVER

10 East 79th Street, New York, 21, N. Y.

SUBSCRIPTION BLANK

The Orthodox Observer
10 East 79th Street
New York 21, N. Y.

Enclosed please find \$3.00 and send *The Orthodox Observer* to:

Name

Address

.....

.....

Ο ΙΕΡΕΥΣ ΚΑΙ Η ΝΕΑΡΑ ΗΛΙΚΙΑ

ΤΟΥ ΣΕΒ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΜΕΡΙΚΗΣ κ. κ. ΜΙΧΑΗΛ

Ἡ νεαρὰ ἡλικία εἶναι ἡ γενεὰ τῆς αὔριον. Ὁ δὲ θεσμός, πού θά προσεταιρισθῇ αὐτήν, ἔχει τὴν αὔριανὴν γενεάν εἰς χεῖράς του. Τὴν μεγάλην καὶ ἐξόφθαλμον αὐτὴν ἀλήθειαν κατενόησαν πλήρως τὰ κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετίας ἀναφανέντα ὁλοκληρωτικὰ συστήματα. Καὶ εἰδομεν ὅτι εἰς τὰς χώρας εἰς τὰς ὁποίας αὐτὰ ἐνεφανίσθησαν καὶ ἔγιναν κύρια τῆς ἐξουσίας, ἐδημιουργήθησαν ὁργανισμοὶ τῆς νεολαίας φέροντες τὴν ὀνομασίαν τοῦ ὁλοκληρωτικοῦ καθεστώτος, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ ὁποίου συνεπήχθησαν. Οὕτω εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐδημιουργήθη ἡ Φασιστικὴ νεολαία, εἰς τὴν Γερμανίαν ἡ Ναζιστικὴ, εἰς τὴν Ρωσσίαν ἡ Κομμουνιστικὴ, εἰς ὅλας δὲ τὰς χώρας τοῦ οὕτω καλουμένου σιδηροῦ παραπετάσματος ἡ νεολαία εἶναι συντεταγμένη εἰς ὁργανώσεις εἰδικάς, εἰς τὰς ὁποίας διαπαιδωγέεται συμφώνως πρὸς τὴν ὁλοκληρωτικὴν κομμουνιστικὴν κοσμοθεωρίαν. Καὶ εἰς τὴν χώραν μας, ὅταν μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τῶν Γερμανικῶν ὁρδῶν, αἱ Ἑαμικαὶ τοιαῦται ἔγιναν κύρια τῆς καταστάσεως, χωρὶς νὰ χάσουν οὐδὲ τὸν ἐλάχιστον χρόνον ἐπεδόθησαν μὲ τὴν μεγαλειτέραν σατανικὴν δραστηριότητα εἰς τὸν προσεταιρισμὸν τῆς νεαρᾶς ἡλικίας. Καὶ μολοντί ἐβδομάδας τινὰς εἶχον μόνον εἰς τὴν διάθεσιν αὐτῶν, ἐν τούτοις μεγάλως ἐπηρέασαν ἐπὶ τὰ χεῖρω τὴν ἑλληνίδα νεολαίαν. Τὸν προσεταιρισμὸν τῆς νεολαίας ἔχει καθῆκον καὶ ἡ Ἐκκλησία, διὰ τῶν ὁργάνων της, πάσῃ θυσίᾳ νὰ ἐπιδιώξῃ.

Ὁ ἱερεὺς ὀφείλει καὶ πάντας μὲν τοὺς χριστιανούς νὰ ἐλκύῃ πρὸς ἑαυτὸν διὰ τῆς ἀόκνου καὶ δραστηρίας ποιμαντορικῆς του δράσεως, πολὺ ὅμως περισσότερον τοὺς νέους καὶ τὰς νέας. Θὰ προσπαθήσῃ, φυσικὰ, νὰ τοὺς ἐντάξῃ ὅλους εἰς τὸ κατηχητικὸν σχολεῖον, τὸ κατώτερον, τοὺς μαθητὰς καὶ μαθητρίας τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου, καὶ τὸ μέσον καὶ ἀνώτερον, τοὺς τοῦ Γυμνασίου. Δὲν εἶναι, ὅμως, τοῦτο ἀρκετὸν διὰ νὰ κερδίσῃ πραγματικῶς καὶ ὁλοκληρωτικῶς τὴν νέαν γενεάν. Ὁ ἱερεὺς ὀφείλει νὰ ἐπιδιώξῃ ὅπως οἱ

φοιτῶντες εἰς τὰ κατηχητικὰ σχολεῖα μαθηταὶ καὶ μαθήτριά του προσέρχονται τακτικῶς εἰς τὸ μυστήριον τῆς Ἰ. Ἐξομολογήσεως. Κατὰ δὲ τὴν διεξαγωγὴν τοῦ μυστηρίου τούτου, πού ἔχει ἀνάγκην ἰδιαιτέρας καὶ ἐξαιρετικῆς λεπτότητος καὶ τέχνης, ἰδίως ὡς πρὸς τὴν νεολαίαν, θὰ ἐπιδείξῃ εἰς τοὺς νεαροὺς θλαστοὺς τῆς ἐνορίας του, ὅτι ὄντως εἶναι ὁ κατὰ Θεὸν πατὴρ αὐτῆς. Δὲν πρέπει, ὅμως, νὰ ἀρκεσθῇ εἰς τὸ Κατηχητικὸν Σχολεῖον καὶ τὴν Ἐξομολόγησιν τῶν Κατηχομένων διὰ νὰ τοὺς ἐλκύσῃ πρὸς ἑαυτὸν καὶ νὰ τοὺς κάμῃ νὰ ἀγαπήσουν τὴν Ἐκκλησίαν καὶ νὰ αἰσθανθοῦν δι' αὐτὴν ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν θαθεῖαν καὶ ἀκλόνητον. Διότι καὶ κατὰ τὴν κατηχητικὴν διδασκαλίαν καὶ κατὰ τὴν Ἐξομολόγησιν ὁ ἱερεὺς παρουσιάζεται πρὸ τῶν παιδίων, τῶν νέων καὶ ἐφήβων ὑπὸ τὴν ἐπίσημόν του ἰδιότητα. Διὰ νὰ κερδίσῃ τὴν νεαρὰν ἡλικίαν πρέπει αὕτη νὰ τὸν θεωρήσῃ ὡς φίλον της, ὡς σύντροφον ἀγαθόν, συμεριζόμενον τὰ συναισθήματά της, τὰς ἀθῶας ἀπολαύσεις της. Τοῦτο δὲ θὰ πραγματοποιηθῇ ἂν ὁ ἐφημέριος δὲν εἶναι καὶ δὲν μείνῃ ἀδιάφορος πρὸς τὴν ψυχαγωγίαν τῆς νεαρᾶς ἡλικίας, ἀλλὰ θελήσῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος νὰ τὴν δημιουργήσῃ, παρακολουθήσῃ καὶ τὴν καθοδηγήσῃ. Ὅπως ἔχουν σήμερον τὰ πράγματα εἰς τὰς περισσότερας ἐνορίας τῆς πατρίδος μας, ὁ ἱερεὺς δὲν ἔχει, δυστυχῶς, οὐδεμίαν εὐκαιρίαν ἀναμίξεως εἰς τὴν ψυχαγωγίαν τῆς νεότητος καὶ τὴν καθοδήγησιν αὐτῆς δι' ἀγρύπνου παρακολουθήσεώς της. Ἱερεὺς καὶ ψυχαγωγία τῆς νεότητος σήμερον παρ' ἡμῖν εἶναι δύο πράγματα ἀπ' ἀλλήλων ὅχι μόνον κεχωρισμένα, ἀλλὰ καὶ ἀντίθετα καὶ ἀσυμβίβαστα. Καὶ ὅμως διὰ νὰ ἐπιδράσωμεν πραγματικῶς καὶ θαθέως ἐπὶ τῆς νεολαίας, τὸ χάσμα τοῦτο μεταξὺ τοῦ ἱερέως καὶ τῆς ψυχαγωγίας τῆς νεότητος ὀφείλει νὰ γεφυρωθῇ καὶ νὰ ἐκλείψῃ. Θὰ ἐκλείψῃ δὲ τὸ χάσμα καὶ θὰ καθαγιασθῇ, οὕτως εἰπεῖν, ἡ ψυχαγωγία τῆς νεότητος μόνον διὰ τῆς ἀνεγέρσεως πλησίον τοῦ Ναοῦ τῆς ἐνοριακῆς αἰθούσης, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ συχναῶσιν οἱ νέοι κατὰ

τάς ώρας, τὰς ὁποίας σήμερον διέρχονται ἢ εἰς τὴν ἀνθυγιεινὴν καὶ ἀποπνικτικὴν ἐκ τῶν καπνῶν καὶ δυσόσμων ἀναθυμιάσεων ἀτμόσφαιραν τῶν καφενείων ἢ εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς πλατείας τῶν πόλεων καὶ τῶν χωρίων ἢ εἰς τὰς σκοτεινὰς κυριολεκτικῶς καὶ μεταφορικῶς αἰθούσας τῶν κινηματογράφων, τέλος εἰς συνναστροφὰς ὑπόπτους, καταστρεπτικὰς καὶ ὀλεθρίου εἰς τε τὴν σωματικὴν καὶ ψυχικὴν των ὑγείαν.

Εἷς τινὰς ἐνορίας τῶν Ἀθηνῶν, χάρις εἰς τὸν ἔνθεον ζῆλον καὶ τὸν πηγαῖον ἐνθουσιασμόν τῶν πνευματικῶν προΐσταμένων των, ἔχουν ἀνεγερθῇ αἰθουσαι τοιαῦται πολυτίμους προσφέρουσαι ὑπηρεσίας εἰς τὴν ἠθικοπλαστικὴν ἀποστολὴν τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος θὰ ἔξει, διὰ τοῦ κύρους καὶ τῆς αὐθεντίας της παρὰ τῷ εὐσεβεῖ Ἑλληνικῷ λαῷ, νὰ ἐπιδιώξῃ συστηματικῶς τὴν ὑπὸ τῶν κατὰ τόπους Μητροπόλεων ὁλόψυχον υἱοθέτησιν τῆς ιδέας ταύτης τῆς ἀνεγέρσεως ἐνοριακῶν αἰθουσῶν, πλῆσιον τῶν ἐνοριακῶν ναῶν. Δὲν ὑπάρχει νὰ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν εἶτε οὗτος εἶναι Ρωμαιοκαθολικὸς εἶτε Ἀγγλικανικὸς εἶτε Προτεσταντικὸς, μὴ διαθέτων τὴν ἐνοριακὴν του αἰθουσαν, εἰς τὴν ὁποίαν, ἐκτὸς τοῦ Κυριακοῦ Σχολείου, ὅπως λέγεται ἐκεῖ τὸ Κατηχητικὸν τοιοῦτον, ψυχαγωγεῖται ἡ νεολαία ὑπὸ τὴν ἐπιβλεψιν καὶ ἀγρυπνον παρακολούθησιν τοῦ ἐνοριακοῦ ἐφημερίου. Τοὺς ἐτεροδόξους δέ, καλῶς, μιμούμεναι καὶ αἱ Ἑλληνικαὶ Ὁρθόδοξοι Κοινότητες τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς ἔχουν καὶ αὗται τὰς ἐνοριακὰς αἰθούσας των, εἰς τὰς ὁποίας τὰ τέκνα τῶν ἀποδημῶν Ἑλλήνων κατηχοῦνται εἰς τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν καὶ διδάσκονται τὴν Ἑλληνικὴν. Τοιαύτην αἰθουσαν εἶναι καὶ παρ' ἡμῖν ἐπιβεβλημένον νὰ ἀποκτήσῃ ἕκαστος ἐνοριακὸς ναός.

Εἰς τὴν αἰθουσαν αὐτὴν ὁ παῖς, ὁ νέος, ὁ ἔφηθος θὰ κατηχήται, θὰ διδάσκειται καλὴν συμπεριφορὰν καὶ θὰ ψυχαγωγῇται. Θὰ διέρχεται ἐν αὐτῇ ὥρας εὐχαρίστους εἶτε ἀκούων ὁμιλίαν ἐποικοδομητικὴν ἐθνικοθηρησκευτικὴν ἢ γενικῶς μορφωτικὸν περιεχομένου, εἶτε συνδιαλεγόμενος ἐν ἀτμοσφαίρᾳ καθαρᾷ, φιλικῶς, μετὰ τῶν συνομηλικῶν του καὶ τοῦ καθοδηγητοῦ του ἐφημερίου, εἶτε παίζων διάφορα ἀθῶα παιδικὰ παιχνίδια, εἶτε θεώμενος κινηματογραφικὴν ταινίαν κατάλληλον διὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, εἶτε ἀναγινώσκων ἠθικοπλαστικὸν περιεχομένου βιβλία καὶ περιοδικὰ ἀνήκοντα εἰς τὴν βιβλιοθήκην, τὴν ὁποίαν ἐξάπαντος θὰ ἔχῃ ἡ ἐνοριακὴ αἰθουσα.

Αἰθουσα ἐνοριακὴ τοιαύτη καλῶς ὀργανωμένη καὶ διευθυνομένη, θὰ θεωρῇται ὑπὸ τῆς ἐνοριακῆς νεολαίας τόσον εὐχάριστον καὶ ψυχικῶς τερπνὸν κέντρον ψυχαγωγίας ἀθῶας καὶ ἐποικοδομητικῆς ὥστε ἡ νεαρά ἡλικία θὰ σπεύδῃ προθυμότατα εἰς αὐτὴν καὶ θὰ προτιμᾷ αὐτὴν

πολὺ περισσότερον παρὰ τὰς αἰθούσας τῶν κινηματογράφων, ὅπου ὑπάρχουν τοιοῦτοι, εἰς τὰς ὁποίας, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, οὐδὲν τὸ ψυχωφελὲς βλέπει ἢ ἀκούει καὶ ὑποσκάπτεται σωματικῶς καὶ ψυχικῶς. Ὅπου ὑπάρχουν ἤδη αἰθουσαι ἐνοριακαὶ ἐκεῖ τὰ ἀποτελέσματα καὶ οἱ καρποὶ εἶναι τόσον πλούσιοι καὶ ἱκανοποιητικοί, ὥστε πᾶσα ἐνορία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος νὰ ἐνθαρρυνθῇ καὶ νὰ χωρήσῃ ἀδιστακτικῶς εἰς τὴν ἀνέγερσιν τοιαύτης.

Ἐκτὸς τῆς ἐνοριακῆς αἰθούσης, τὴν ὁποίαν ὀφείλει ὁ ἱερεὺς νὰ προσπαθήσῃ δι' ὅλων τῶν μέσων καὶ τῶν δυνάμεων του νὰ ἀποκτήσῃ ὁ ἐνοριακὸς ναός του, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μείνῃ ἀδιάφορος καὶ πρὸς τὴν προσκοπικὴν κίνησιν, ποὺ ἱκανὰς προόδους ἀπὸ τινος σημείου καὶ ἐν τῇ χώρᾳ μας. Αἱ ἐτερόδοξοι Ἐκκλησίαι ἀπὸ πολλοὺ ἔχουν δραστηρίως ἀναμιχθῇ εἰς τὸν προσκοπισμὸν καὶ ὑπάρχουν χώραι, ὅπως ἡ Ἀγγλία, εἰς τὰς ὁποίας ὁ προσκοπισμὸς καὶ ὁδηγητισμὸς εὐρίσκονται εἰς χεῖρας ἱερέων. Ἀπὸ τὸν ζῆλον καὶ τὴν ἱκανότητα καὶ τὴν ζωὴν τοῦ ἱερέως ἐξαρτᾶται νὰ πραγματοποιηθῇ καὶ παρ' ἡμῖν ἡ ὑπὸ τὴν εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν τῆς Ἐκκλησίας ὑπαγωγή τῆς προσκοπικῆς κινήσεως. Τότε μόνον ὁ προσκοπισμὸς καὶ ἐν Ἑλλάδι θὰ λάβῃ τὴν μορφήν καὶ θὰ ἐπιδιώκῃ τοὺς ὑψηλοὺς σκοπούς, τοὺς ὁποίους ἐστοχάσθη ὁ μέγας χριστιανὸς ἱδρυτὴς τῆς κινήσεως ταύτης Μπάντεν Πάοελ. Διότι ὁ προσκοπισμὸς ἐστηρίχθη ὑπ' αὐτοῦ ἐπὶ τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης, ποὺ φθάνει μέχρι τῆς αὐτοθυσίας. Δὲν ὑπάρχει δὲ καταλλήλοτερον πρόσωπον ἀπὸ τὸν ἀντιπρόσωπον τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, τὸν ἐφημέριον ἱερέα, ποὺ θὰ συντελέσῃ ἐπιτυχέστερον καὶ ἀποδοτικώτερον ἀπὸ οἰονδήποτε ἄλλον, εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς μέχρι αὐτοθυσίας ἀγάπης εἰς τὰς ψυχὰς καὶ τὰς καρδίας τῶν νεαρῶν προσκόπων καὶ ὁδηγῶν.

Εἰς αὐτὰς τὰς ἐνεργείας ἐφ' ὅσον θὰ προβῇ ὁ ἱερεὺς ἀπέναντι τῆς νεαρᾶς ἡλικίας, δὲν ὑπάρχει οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι θὰ τὴν κερδίσῃ καὶ θὰ τὴν ὁδηγήσῃ ὑπὸ τὴν ἀγαθοποιὸν καὶ σωτήριον ἐπήρειαν τῆς Ἐκκλησίας.

THE ORTHODOX OBSERVER
VOL. XVII. No. 381. — NOVEMBER 1951
Established 1934

A record of the work, the thought and the news of
the Greek Orthodox Church in the U. S. A.

Published monthly except July and August when bimonthly
by The Greek Archdiocese Publications Association
Phocas Angelatos, Editor

at 10 East 79th Street, New York 21, N. Y.

“Reentered as second class matter September 17, 1951,
at the Post Office at New York, N. Y., under the Act
of March 3, 1879.”

SUBSCRIPTIONS in United States:
For One year \$3.00. — For two years \$5.00.
Other countries \$3.50 per year.
25 cents a copy

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΑΜΒΩΝ

ΜΑΣ ΠΡΟΣΚΑΛΕΙ ΤΟ ΦΩΣ

Τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Ἑλαίας ΑΘΗΝΑΓΟΡΑ

«Ἀδελφοί, ζητε τὴν ζωὴν ἐκείνων ποῦ ἐγέννησε τὸ φῶς. Τοῦ φωτὸς τὸν καρπὸν παρουσιάζει κάθε τι ποῦ εἶναι ἀγαθὸν καὶ δίκαιον καὶ ἀληθινόν. Ἐξετάζετε νὰ μάθετε τί εἶναι ἐκεῖνο ποῦ ὁ Θεὸς δέχεται μὲ εὐχαρίστησιν. Μὴ ἔχετε σχέσιν μὲ ἔργα ἁκαρπὰ καὶ σκοτεινά. Καλλίτερα νὰ τὰ ξεφανερώνετε. Εἶναι ἐντροπὴ καὶ νὰ μιλάει κανεὶς ἀκόμα γιὰ ὅσα ἄλλοι κάνουν σὰ κρυφά. "Ὁμως ὅλα ὅσα φανερόνται φωτίζονται ἀπὸ τὸ φῶς. Διότι ἐκεῖνο ποῦ φανερόνεται γίνεται φῶς. Γι' αὐτὸ καὶ λέγει: Κοιμισμένε, ξύπνα καὶ σήκω ἀπ' τοὺς νεκροὺς καὶ θὰ σὲ φωτίσῃ ὁ Χριστός. "Ἐχετε ὑπ' ὄψιν λοιπὸν νὰ ζητε προσεκτικά. "Ὅχι σὰν ἄσοφοι, ἀλλὰ σὰν σοφοί. Μὴ χάνετε τὸν καιρὸν σας, διότι αἱ ἡμέραι μας εἶναι πονηραί. Δι' αὐτὸ μὴ ζητε ἄσκοπα, ἀλλὰ σὰν ἄνθρωποι ποῦ καταλαβαίνετε ποῖο εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου. Μὴ μεθᾶτε μὲ κρασί, διότι εἶναι σπατάλη. Γεμίζετε καλλίτερα τὸ εἶναι σας μὲ τὸ Πνεῦμα καὶ εἰς τὲς συναναστροφάς σας ψάλλετε καὶ ὑμνεῖτε μὲ πνευματικὰ ἄσματα, ψάλλετε μελωδίες μὲ τὴν καρδιά σας πρὸς τὸν Κύριον». (Παρθρ. Ἐφεσ. 5, 8-19. Κυριακὴ 26ῃ Περιόδου 4η.)

Πρόσκλησις εἰς τὴν ζωὴν τοῦ φωτὸς κάλιστα μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ τὸ περιεχόμενον τῆς περικοπῆς ἀπὸ τὴν πρὸς τοὺς Ἐφεσίους ἐπιστολὴν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Οἱ Χριστιανοὶ εἶναι γέννημα τοῦ φωτός. Ἐκεῖνος ποῦ τοὺς ἔφερε εἰς τὸ φῶς, εἶναι τὸ Φῶς. Μήπως δὲν τὸ εἶπε ὁ ἴδιος; «Ἐγὼ εἶμαι τὸ φῶς τοῦ κόσμου». Διὰ τοῦτο καὶ πολὺ εὐστοχα ὁ Ἀπόστολος συνιστᾷ εἰς τοὺς ἀναγνώστας του ὄλων τῶν αἰώνων καὶ τῶν ἐποχῶν νὰ ζοῦν τὴν ζωὴν ποῦ τὴν πλαισιώνει τὸ φῶς. «Ὡς τέκνα φωτὸς περιπατεῖτε».

Εἰς τὴν περικοπὴν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος παρουσιάζει πιθανῶς ἓνα ἐκ τῶν λογίων τοῦ Κυρίου ἢ στίχον ὕμνου Χριστιανικοῦ εἰς τὸν ὁποῖον ὑποτυποῦται θαυμασίως τὸ νόημα τῆς προσκλήσεως πρὸς τὴν ζωὴν, τὴν ὁποῖαν φωταγωγεῖ ὁ Χριστός. Ἡ ἀπομάκρυνσις ἐκ τῆς ζωῆς αὐτῆς ἐξεικονίζεται μὲ ὕπνον καὶ μὲ συγκατοικίαν νεκρῶν. Ἡ ἐπιστροφή εἶναι ἀνάστασις εἰς θιωτὴν, τὴν ὁποῖαν καταυγάζει μὲ τὸ φῶς τοῦ ὁ Χριστός. «Ἐγειρε ὁ καθεύδων καὶ ἀνάστα ἐκ τῶν νεκρῶν καὶ ἐπιφάσει σοι ὁ Χριστός». Ξύπνα κοιμισμένε καὶ σήκω ἀπ' τοὺς νεκροὺς καὶ θὰ σὲ φωτίσῃ ὁ Χριστός.

Ἡ πρόσκλησις πρὸς τὸ φῶς εἶναι θέμα ποῦ πρέπει νὰ μελετηθῇ ἀπὸ ὅλους μας. Ἀντιλαμβανόμεθα ὅτι ἀπευθύνεται πρὸς ὅλους μας. Διότι πολλοὶ ἀφήσαμεν τὸν ἑαυτὸν μας νὰ ἐξοκεῖλῃ πρὸς τὴν ζωὴν τοῦ σκότους. Διότι ἀφέθημεν μέσα εἰς τὲς σκιὰς τῆς ἁμαρτωλῆς ζωῆς. Διότι δὲν ἐμείναμεν μέσα εἰς τὸ πλάσιον τοῦ φωτισματος, ἀλλ' ἐξήλθομεν διὰ νὰ περιβληθῶμεν τὸ σκότισμα τῆς φθορᾶς καὶ τῆς νεκρώσεως.

Ἀλλ' ἴσως τὸ πρόβλημα δὲν ἔγκειται εἰς τὴν διαφυγὴν μας πρὸς τὸ σκότος, ὅσον εἰς τὴν συνειδητὴν κατανόησιν ὅτι εὐρισκόμεθα εἰς τὸ σκότος. Ἐκεῖνος ποῦ εἶναι εἰς θέσιν νὰ διαχωρίσῃ μεταξὺ φωτὸς καὶ σκότους, εἶναι πιθανῶς ἐπόμενον νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν ἀκτινοβολίαν του φωτὸς καὶ νὰ στρέψῃ τὴν ζωὴν του πρὸς αὐτό. Ἀλλὰ τὸ δρᾶμα κυρίως εὐρίσκεται μέσα εἰς τὸ εἶναι τοῦ ἄλλου. Ἐκεῖνου ποῦ ἠγάπησε τὸ σκότος τόσο, ὥστε νὰ κινδυνεύῃ νὰ χάσῃ τὴν αἴσθησιν τῆς ἀξίας τοῦ φωτός. Τέτοιοι τύποι ἐρωτευμένοι μὲ τὸ σκότος δὲν εἶναι ἄγνωστοι. Ὑπῆρξαν εἰς τὸ παρελθόν. Ὑπάρχουν καὶ εἰς τὴν ἐποχὴν μας.

Οἱ Σοφισταὶ εἰς τὴν ἀρχαιότητι

τὰ εἶναι οἱ ἐκπροσωπευτικοὶ τύποι τῶν ἐρωτευμένων μὲ τὸ σκότος. Εἶχαν χάσει τὸν ἑαυτὸν τῶν μέσα εἰς τὴν σύγχυσιν τῶν ἀξιῶν τῆς ζωῆς. Ἀνεγνώρισαν ὡς φροντίδα, ἀξίαν τοῦ ἀνθρώπου, ὡς καθήκον καὶ ἰποχρέωσιν τοῦ καθενός, νὰ κἀν ἐκεῖνο ποῦ συμφέρει εἰς τὸ ἐγώ. Ἐκεῖνο ποῦ ἱκανοποιεῖ τὸ ἐγώ. Ἐκεῖνο ποῦ συντελεῖ εἰς τὴν αἰσθητικὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ ἐγώ. Ἐκεῖνο ποῦ συμβάλλει εἰς τὴν πραγματοποίησιν τῶν θελήσεων τοῦ ἐγώ καὶ τὴν ἀπόκτησιν ὅλων ὅσα συντελοῦν εἰς τὴν περιποίησιν του. Κριτήριον ἠθικῆς ζωῆς καὶ ἀληθείας καὶ δικαιοσύνης καὶ ὠραιότητος δὲν εἶχαν ἄλλο παρὰ τὴν κρίσιν καὶ τὴν ἀπόφασιν ποῦ προσφέρει ἱκανοποίησιν εἰς τὸ ἐγώ.

Εἶχαν θυβίσει πολλοὺς εἰς τὸ σκότος. Ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ ἔστειλε τότε τὸν Σωκράτη ποῦ μὲ τὴν διαλεκτικὴν του μέθοδον, μὲ τὴν συζήτησιν δηλαδὴ, ποῦ δὲν ἤρκεῖτο εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ἀλλ' ἐζήτηε τὰ βάθη τῶν ἐννοιῶν, κατάρθωσε νὰ μεταδώσῃ φῶς ἠθικῆς ζωῆς εἰς πολλοὺς παρασυρμένους μέσα εἰς τὰ σκοτάδια. Ἡ συζήτησις ἀπεδείκνυε ὅτι τὸ κριτήριον τῆς ζωῆς δὲν εἶναι τὸ ἐγώ, διότι δὲν ἔχει σταθερότητα. Σήμερα ἀναγνωρίζει κατὰ ὡς χρησιμον καὶ δίκαιον καὶ ἀληθές. Αὐριον ὅμως τὸ καταρρίπτει καὶ τὸ καταργεῖ. Μέσα ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ εἶναι μας ἐδίδασκεν ὁ Σωκράτης, ἐξέρχεται τὸ ἀλάθητον κριτήριον τῆς ἠθικῆς ζωῆς διὰ νὰ διαφωνήσῃ μὲ τὸ φαινομενικὸν κριτήριον, ποῦ στήνει τὸ ἐγώ, καὶ διὰ νὰ ἀνακηρύξῃ τὸ ἀδιάσειστον κύρος τῶν ἀξιῶν τῆς ζωῆς, ἀνεξαρτήτως πρὸς τὴν συμφωνίαν ἢ διαφωνίαν τοῦ ἐγώ μὲ αὐτάς. Πολλοὶ τότε κοιμισμένοι μέσα εἰς τὰ σκότη τῆς ἐγωγαπάης δὲν ἠθέλησαν νὰ ἀνοίξουν τὰ μάτια τῶν εἰς τὸ φῶς ποῦ τοὺς παρουσίαζεν ὁ μέγας Ἀθηναῖος. Δι' αὐτὸ καὶ τοὺς εἶπε: «Θὰ κοιμᾷσθε μέχρις ὅτου σὰς λυπηθῇ ὁ Θεὸς καὶ στείλῃ κάποιον ἄλλον».

Οἱ Σοφισταὶ τῆς χθὲς παρουσι-

άσθησαν καὶ σήμερον. Δὲν σημαίνει τίποτε ἂν ἔχουν διάφορον ὄνομα. Ἐχουν ταυτότητα ἰδεῶν. Τὸ κριτήριον τῆς ἠθικῆς καὶ τὸ μέτρον τῆς ἀξιολογίας εἶναι τὸ ἴδιον. Προσέλαθε μόνον νεώτερον ὄνομα. Ὡνομάσθη «φυσικὴ κλίσις». Μὲ αὐτὴν δικαιολογοῦνται ὅλα. Δὲν ὑπάρχει ἁμαρτία. Εἶναι φυσικὴ κλίσις, ἡ ὁποία δὲν πρέπει νὰ καταπιέζεται... Κλέπτεις; Ψεύδεις; Ἀσεβεῖς κατὰ τοῦ Θεοῦ καὶ κατὰ τοῦ ἀνθρώπου; Εἶναι καθωρισμένος ὁ τρόπος αὐτός. Εἶναι ὁ τρόπος ἐκφράσεως τοῦ ἑαυτοῦ σου, τὸν ὁποῖον δὲν μπορεῖς νὰ μεταβάλης. Εἶναι ἡ φυσικὴ σου κλίσις. Τὴν ἐκληρονόμησες. Ἡ ἴσως, ἡ τροπὴ σου, ἐπὶ παραδείγματι πρὸς τὴν κλοπὴν, εἶναι δείγμα τοῦ αἰσθηματος τῆς ἡτοποθείας, ἡ ὁποία γεννήθηκε μέσα σου ἀπὸ τὴν πίεσιν τῆς θελήσεως κατὰ τὴν παιδικὴν σου ἡλικίαν. Καὶ τώρα διὰ τῆς κλοπῆς εὐρίσκει διέξοδον διὰ νὰ ἀποκατασταθῇ καὶ ἱκανοποιηθῇ τὸ ἐγὼ σου. Ἐπομένως μὴ ἀνησυχῇς!

Τέτοιου εἶδους ἐπαγγελίες ἀκούομεν συχνά. Μᾶς τὲς λέγουν σὰν ἀλάθητα θέσφατα ὅσοι προσπαθοῦν νὰ δικαιολογήσουν τὸν ἔρωτά των μὲ τὸ σκότος. Εἶναι ἡ δικαιολογία τῆς ἁμαρτίας, τὴν ὁποίαν θέλουν νὰ μετουσιώσουν εἰς φυσικὴν θετικότητα. Νὰ παρουσιάσουν μέσα εἰς τὸ πλαίσιον τῆς ἀκακίας. Νὰ περιγράψουν ὡς κάτι τὸ ἀδιάφορον, διὰ τὸ ὁποῖον δὲν ὑπάρχει εὐθύνη. Ὡς κάτι τοῦ δὲν εἶναι «ἁμαρτία», ἀλλὰ ροπή καὶ διάθεσις ἀνεύθυνος ἢ ἐκφράσεις φυσικὴ καὶ ἀναπόφευκτος καὶ διὰ τοῦτο ἀτιμώρητος.

Πρὸς τοὺς τύπους αὐτοὺς τῶν συγχρόνων σοφιστῶν ἀπευθύνεται ἡ πρὸς τὸ φῶς πρόσκλησις. «Ξύπνα κοιμισμένη». Ἄνοιξε τὰ μάτια σου καὶ κύτταξε ψηλά. Θέλεις καθρέπτῃ νὰ ἰδῇς τὸν ἑαυτόν σου. Δὲν εἶναι κατάλληλος αὐτὸς τὸν ὁποῖον χρησιμοποιεῖς. Ὑπάρχει κάποιος ἄλλος καθρέπτης ζωντανός. Εἶναι ἐκεῖνος πού εἶπε: «Ἐγὼ εἶμαι τὸ φῶς τοῦ κόσμου». Μὲ τὴν σύγκρισίν σου

πρὸς αὐτὸν μπορεῖς νὰ ἰδῇς τὸν ἑαυτόν σου.

Τέτοιος ὅρος συγκρίσεως ἐμπράγματος δὲν ὑπῆρχε διὰ τοὺς παλαιούς σοφιστάς. Ὁ Σωκράτης ἦταν μέγας καὶ σπουδαῖος Διδάσκαλος. Ἀλλὰ δὲν εἶχε τὴν ἐνάρετον τελειότητα τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ. Διὰ τοὺς συγχρόνους ὁμῶς σοφιστάς, ὑπάρχει ὁ ἀδιαμφισβήτητος, ὁ ἱστορικὸς ὅρος τῆς συγκρίσεως. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ εὐθύνη των εἶναι μεγαλυτέρα ἀπὸ ἐκείνην τῶν προγόνων των. Ἐκεῖνοι ἤκουσαν ὅτι θὰ ἔλθῃ «κάποιος ἄλλος» ἀπεσταλμένος. Αὐτοὶ γνωρίζουν ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὁ κάποιος. Γνωρίζουν τὴν διδασκαλίαν Του καὶ τὴν ζωὴν Του καὶ τὴν δύναμίν Του. Ἡ ἐμμονὴ τῶν ἐπομένων μέσα εἰς τὸ σκότος εἶναι ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἐνδεικτικὴ τοῦ βαθμοῦ τῆς κτηνωδίας μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ἔρριξαν τὸν ἑαυτόν των. Δὲν εἶναι λοιπὸν ἡ προτροπὴ «ἀνάστα ἐκ τῶν νεκρῶν» δικαία καὶ ἐπίκαιρος;

Τί ἄλλο παρὰ νέκρωσις μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ἡ ἐκδηλώσις πού παρουσιάζει τὴν ἀντίληψίν μας συνταυτίζουσιν τὴν ἁμαρτίαν μας μὲ τὴν ἀνεύθυνον καὶ ἀκαταλόγιστον διάθεσιν καὶ κλίσιν διὰ τοῦτο καὶ εἶναι ἠθικὴ ἀνάστασις ἢ ἐπιστροφή μας εἰς τὴν κατανόησιν τοῦ καταλογισμοῦ τῆς ἁμαρτίας. Εἶναι φῶτισμα ἢ ἀναγνώρισις τῆς εὐθύνης μας δι' αὐτὴν. Εἶναι σημεῖον ἐνδεικτικὸν πνευματικῆς θελιώσεως καὶ ὑγείας. Ὅταν τὸ αἰσθητήριον πού μᾶς κάνει νὰ ξεχωρίζωμεν τὴν ἁμαρτίαν ἀπὸ τὴν ἄρετὴν ἀπρακτῇ, εὐρισκόμεθα εἰς τὸ σκότος καὶ τὴν νέκρωσιν. Γινόμεθα τέκνα τοῦ σκότους.

Ἄλλ' εἴμεθα τέκνα τοῦ φωτός. Μᾶς τὸ λέγει ὁ Ἀπόστολος. Μᾶς τὸ ἐβεβαίωσεν καὶ ὁ Κύριος: «Ἐστὲ τὸ φῶς τοῦ κόσμου». Διὰ τοῦτο, ἀναγνώστα μου, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀποκτήσωμεν τὸν τίτλον τοῦτον πού μᾶς ἐχάρισεν ὁ Χριστός. Ἄν εἰσῆλθαμεν μέσα εἰς τὴν σκιάν καὶ τὸ σκότος τῆς ἀμφιβολίας, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸ φῶς διὰ νὰ

ἐπανακτήσωμεν τὸν τίτλον μας. Μερικοὶ λέγουν: Δὲν εἶμαι θεβαιο. Θέλω πίστιν καθαρισμένην. Νὰ εἶναι μέσα εἰς τὰ πλαίσια τῆς λογικότητος. Δὸς μου τέτοιαν πίστιν καὶ γίνομαι ἀμέσως τέκνον τοῦ φωτός, ὡς μὲ θέλει ὁ Ἀπόστολος.

Γνωρίζετε τί ζητοῦν; Πίστιν στενὴν καὶ πεθαμένην. Περιορισμένην μέσα εἰς τὰ ὅρια τῆς στενῆς μας λογικῆς. Προτιμοῦν τὸ λουλοῦδι τὸ κομμένο ἀπὸ τὴ μάννα του, στὸ ποτήρι τοῦ δωματίου των πού εἶναι ἕτοιμον νὰ μαρανθῇ. Τέτοια πίστις δὲν φωτίζει. Δὲν ἔχει τὴν ζωτικότητα πού ἀνατρέπτει τὰς προκλήσεις τῆς ἀμφιβολίας καὶ τὰς ἐπιθέσεις τῆς ἀπιστίας. Ἄλλως τε ἡ πίστις δὲν εἶναι βοήθημα πού βασίζει λογικὰ ἐπιχειρήματα. Εἶναι πνοὴ δυναμικὴ καὶ χειραγωγία πρὸς ζωὴν ἀνωτέρας ἠθικῆς ωραιότητος. Παρετηρήθη ὅτι ἐκεῖνοι πού ἐκφράζουν διηνεκῶς ἀμφιβολίας διαφόρων μορφῶν δὲν προσπαθοῦν παρὰ νὰ δικαιολογήσουν τὸν ἑαυτόν των εἰς τὸν ἑαυτόν των καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τοὺς παρασυρμούς καὶ τὰ παραπτώματα πού κρύπτει ἡ ζωὴ των. Εἶναι προσπάθεια ἢ ἀμφιβολία των συγκαλύψεως τῆς ἠθικῆς ἐνοχῆς, τῆς ἐσωτερικῆς διαμαρτυρίας, τῆς ψυχικῆς ταραχῆς καὶ ἀκαταστασίας. Τὸ ζήτημα δὲν ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι δυνάμεθα ἢ δὲν δυνάμεθα νὰ ἀπαντήσωμεν εἰς τὰ ἐρωτήματά των ἢ νὰ λύσωμεν μὲ τὴν λογικὴν τὰ προβλήματα πού παρουσιάζει ἡ σύνθεσις τῆς νοήσεως καὶ τῆς πίστεως. Τὸ ζήτημα εἶναι τί ἄνθρωποι εἴμεθα.

Θέλεις νὰ λυθοῦν, ἀναγνώστα μου, αἱ ἀμφιβολίαι σου; Ἀναγνώρισε τὰ σφάλματά σου. Μελέτησε τὰς εὐθύνas σου. Στρέψε τὴν ζωὴν σου εἰς πράξεις τιμημένες καὶ δίκαιες. Φύλαξε τὸν ἑαυτόν σου μέσα εἰς τὸ πλαίσιον τῆς ἠθικῆς καθαρότητος. Τόνωσε τὸ φρόνημά σου μὲ τὴν ἀλήθειαν. Τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι ἡ ἀνάστασις σου εἰς κατάστασιν πνευματικῆς ἡσυχίας. Ἐπιφάσκει σοι ὁ Χριστός. Θὰ σὲ φωτίσῃ ὁ Χριστός. Τὸ φῶς του

ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ ΚΑΙ ΑΓΩΓΗ

Υπό ΕΜ. ΧΑΤΖΗΕΜΜΑΝΟΥΗΛ, Καθηγητού Θεολογίας

Ἡ ἀγωγή δὲν εἶναι μονάχα προσφορά γνώσεων ἢ εἰδικὴ ἐπαγγελματικὴ κατάρτιση. Δὲν ἔχει μονάχα σκοπὸ νὰ μᾶς εἰσαγάγῃ στὰ ἀγαθὰ τοῦ πολιτισμοῦ, οὔτε πάλι νὰ ἐξασφαλίσῃ τίς συνθήκες ὅπου «ἡ ἀτομικότης τοῦ παιδιοῦ θὰ ἐξελιχθῇ», ὅπως τὸ θέλει ὁ Ἄγγλος παιδαγωγὸς P. NUNN. Ἡ ἀγωγή εἶναι πιθανὸν ὅλα αὐτὰ μὰ καὶ κάτι πὺλ πολὺ. Τὸ πὺλ πολὺ καὶ γι' αὐτὸ τὸ κύριο εἶναι νὰ ἐπηρεάσῃ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ παιδιοῦ καὶ νὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ χαράξῃ ἓνα ἠθικὸ, κοινωνικὰ χρήσιμον καὶ δημιουργικὸ δρόμον ζωῆς. Προσωπικὰ δὲ ἐμεῖς πιστεύομε ὅτι καμμιὰ φιλοσοφία καὶ κανένας τρόπος ζωῆς δὲν εἶναι τόσο συμφωνοὶ μὲ τὴν γραμμὴ αὐτὴ ὅσο εἶναι ἡ χριστιανικὴ φιλοσοφία καὶ ὁ κοινωνικὸς τρόπος τῆς ζωῆς. Ὅταν ἡ ἀγωγή ἀντλήσῃ τὰ ιδεώδη τῆς ἀπὸ τὸν χριστιανισμόν, τότε ὁ χαρακτήρας τῆς γίνεται πνευματικὸς καὶ ἀπόλυτος ἱεραποστολικός. Στὴν περίπτωσιν αὐτὴ ἡ παράδοσις γίνεται μέσον στὰ χέρια τῆς ἀγωγῆς, ἐφ' ὅσον βοηθεῖ στὴν ἀποκάλυψιν τοῦ βαθυτέρου νοήματος τοῦ κόσμου καὶ τῆς ζωῆς.

Γιὰ νὰ χρησιμοποιήσῃ ἡ ἀγωγή ἀποτελεσματικὰ τὴν παρὰδοσιν γιὰ

τοὺς σκοποὺς τῆς πρέπει νὰ προσέξῃ τὴν ἐκπαιδευτικὴν ἀξίαν τοῦ κυριωτέρου χαρακτήρος, ὁ ὁποῖος μεταφέρει τὴν παρὰδοσιν ἀπὸ γενεὰ σὲ γενεά. Εἶναι ὁ προφορικὸς Λόγος. «The Living word» (Ζωντανὸς Λόγος), ὅπως ὁ Δανὸς Ἐπίσκοπος N. F. S. Grundtvig τὸν ἀπεκάλεσε. Πρὶν ἀκόμα νὰ ἀνακαλυφθῇ, κάθε εἶδος μορφῆς, ὑπῆρχε ὁ προφορικὸς λόγος. Ὁ λόγος εἶναι ἡ τεράστια δύναμις ποὺ διετήρησε αἰώνιον τὸν ἄνθρωπον. Ὁ Λόγος συντήρησε τίς πίστεις καὶ μετέδωσε ἀπὸ μιὰ στὴν ἄλλῃ γενεὰ τὰ δημιουργήματα καὶ τίς κατακτήσεις τῶν πολιτισμῶν. Ἐνὰ ἀντιπροσωπευτικὸ παράδειγμα εἶναι ἡ πρώτη Χριστιανικὴ Ἐκκλησία. Ἀπὸ τότε ποὺ τὰ θεῖα ῥήματα τοῦ Εὐαγγελίου ἠχῆσαν στὰ ἐδάφη τῆς Παλαιστίνης ἕως ὅτου μετὰ εἴκοσι περίπου χρόνια τὰ πρῶτα γραπτὰ κείμενα τῆς Καινῆς Διαθήκης ἐμφανισθῆκαν, ἡ Ἐκκλησία συντηρήθηκε εἰς τὴν πίστιν μὲ τὸν προφορικὸν Λόγον. Ἐκαντοντάδες χριστιανῶν τοῦ πρώτου αἰῶνος κλείσανε στὴν καρδίαν τους τὸ Θεῖον Λόγον, ὅπως τὸν ἀκούσανε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Κυρίου μας, τῶν Ἀποστόλων ἢ τῶν ἄλλων Χριστιανῶν. «Μαθητεύσατε

θὰ καταγαύσῃ τὸ εἶναι σου καὶ ἡ πίστις σου θὰ διώξῃ μὲ τὴν ζωτικότητά της τὰ σκιάσματα ποὺ ἀφῆκε μέσα σου ἡ ἀμφιβολία, τὸ γέννημα τῆς δικαιολογίας τῶν ἠθικῶν παραπτωμάτων ὧν μας.

Διὰ τοῦτο ἂς μὴ χάνωμεν τὸν καιρόν μας μέσα εἰς τὰς σκιὰς καὶ τὰς ἄσκοπες δικαιολογίας. Οἱ καιροὶ εἶναι δύσκολοι. Ἡμέρες γεμάτες δάκρυα καὶ ἀγωνίαν καὶ πόνον. Εἶναι πονηραὶ, ὡς γράφει ὁ Ἀπόστολος. Ἄς μὴ ζοῦμεν λοιπὸν ἄσκοπα καὶ ἀσύνετα, ὡς μὴ γνωρίζοντες τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου. Τὸ ἔχομεν γραπτὸν εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην. Τὸ ἔχομεν ζωντανὸν εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Χριστοῦ. Τὸ ἔχομεν ἐμπράγματον εἰς τὴν ἐμπειρίαν εἴκοσι αἰῶνων χριστι-

ανικῆς ζωῆς, ἡ ὁποία ἐχάρισε εἰς τὴν ἱστορίαν ἀγίους καὶ μάρτυρας καὶ δικαίους.

Ἄν εἴμεθα μακρὰν ἀπὸ τὸ θέλημα αὐτό, τότε εἴμεθα εἰς τὸ σκότος. Ἐχάσαμε τὸν τίτλον τοῦ φωτός. Συγχέομεν τὴν ἀγαθότητα μὲ τὴν κακίαν, τὴν δικαιοσύνην μὲ τὴν ἀδικίαν, τὴν ἀλήθειαν μὲ τὸ ψεῦδος καὶ τὴν ἀπάτην. Ἄλλ' ἰδοὺ ἡ πρόσκλησις πρὸς τὸ φῶς, ποὺ εἶναι ἀπὸ τὴν πρόσκλησις πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου: «Ἐύπνα κοιμισμένε καὶ σῆκω ἄπ' τοὺς νεκροὺς καὶ θὰ σὲ φωτίσῃ ὁ Χριστός». Τέτοιου εἶδους ἐύπνημα καὶ ἀνάστασιν καὶ φῶτισμα ἂς δεώμεθα νὰ λάβῃ ὁ καθένας μας καὶ οἱ γνωστοὶ μας καὶ ὁ κόσμος μας.

πάντα τὰ ἔθνη διδάσκοντες αὐτοὺς», συνεβούλευσε ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς τοὺς μαθητάς Του. Εἶναι τόση ἡ ἀξία τοῦ Λόγου, ποῦ—ἂν καὶ σὲ διαφορετικὴ συνάφεια—εἶναι ἀξιοσημείωτο, ὅτι ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης τὴν λέξιν «Λόγος» μεταχειρίζεται γιὰ νὰ ὁρίσῃ τὴν θεῖαν φύσιν τοῦ Ἰησοῦ: «Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος» (Ἰωάν. 1.1) «καὶ ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο» (Ἰω. 1, 4).

Ἰσως πρέπει νὰ ἀναφερθῇ ὅτι τὴν ἀξίαν τῆς παραδόσεως, σὰν πηγῆς πίστεως καὶ ζωῆς παρεξήγησαν τόσο ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία ὅσο καὶ ὁ Προτεσταντισμός. Ἡ μὲν Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία μὲ τὴν ἀναντίρρητη ἀποδοχὴ τοῦ ἀλαθῆτος τοῦ Πάπα—ὁ ὁποῖος ἔτσι ἀπέβη ὁ μοναδικὸς ἐρμηνευτὴς καὶ ρυθμιστὴς τοῦ περιεχομένου τῆς πίστεως—περιώρισε εἰς τὸ μηδὲν τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἀπλοῦ πιστοῦ καὶ τὸν ἀπεστέρησε τοῦ δικαιώματος νὰ ἐνεργήσῃ μαζί μὲ τὰ ἄλλα μέλη τῆς Ἐκκλησίας ὡς συνεχιστής, ἀλλὰ καὶ κριτὴς τοῦ περιεχομένου τῆς παραδόσεως. Κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἡ παρὰδοσις τῆς ζωντανῆς Ἐκκλησίας ποὺ ἔχει προορισμὸ νὰ θρέψῃ τὰ μέλη τῆς ἔγινε στὰ χέρια τοῦ Παπισμοῦ τὸ *depositum fidei* τοῦ ἱερατείου καὶ τοῦ Πάπα.

Ἀπὸ τὴν ἄλλῃ πλευρὰ ἡ Προτεσταντικὴ ἐπανάστασις στήριξε ὅλο τὸ βάρος τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸ κείμενον τῶν Ἀγίων Γραφῶν. Τυφλωμένα τὰ μάτια τῶν δημιουργῶν τῆς ἀπὸ ἀπέχθεια πρὸς τίς καταχρήσεις τῆς παπικῆς Ἐκκλησίας δὲν μπόρεσαν νὰ ἰδοῦν ὅτι καὶ ἡ Ἀγία Γραφή εἶναι ἓνα γραπτὸ μέρος μιᾶς εὐρυτέρας καὶ πλουσιωτέρας παραδόσεως. Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ἀμφισβητήσῃ ὅτι ὅπως γράφει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης: «Ἔστιν δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ ἃ ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς—ἀσφαλῶς δὲ καὶ εἶπεν—ἅτινα ἐὰν γράφηται καθ' ἓν, οὐδ' αὐτὸν οἶμαι τὸν κόσμον χωρῆσαι τὰ γραφόμενα βιβλία» (Ἰωάν. 21, 25).

Ἡ θέσις τῆς Ὁρθόδοξου μας Ἐκκλησίας ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου εἶναι, μποροῦμε νὰ ποῦμε χωρὶς δισταγμό, ἀπόλυτα σωστὴ καὶ ἀδιάβλητη. Κατὰ τὴν Ὁρθόδοξον ἀποψιν

ή παραδόσεις είναι ισοστάσιος της 'Αγίας Γραφής, πηγή πίστεως, ἐφ' ὅσον περνᾷ ἀπὸ τὸ διῦλιστήριο τῆς συνειδήσεως τοῦ πληρώματος τῆς 'Εκκλησίας. 'Αναφέρουμε ὅτι ἐκκαθαρίζεται ἀπὸ τὰ νεκρὰ στοιχεῖα τῆς εἰς τὰ ἐργαστήρια τῆς συνειδήσεως τῶν πιστῶν γιατί δὲν ἐννοοῦμε μὲ τίς λέξεις Χριστιανικὴ παράδοσις, δὲ τι τοπικὰ καὶ ἀνεξέλεγκτα παρεδόθη ὡς διδασκαλία πίστεως, ἀλλὰ ὅπως πολὺ σωστά ὁ 'Αγιος Βικέντιος ὤρισε «Ὅτι πάντοτε, πανταχοῦ καὶ ὑπὸ πάντων ἐπιστεύθη» (*Quod semper, quod ubique, quod ab omnibus creditum est*).

Τὸν περασμένο αἰῶνα ἕνας δυναμικὸς ἐπίσκοπος τῆς Λουθηρανικῆς Δανικῆς 'Εκκλησίας μὲ πολλὴ σοφία διεῖδε τὴν ἐσφαλμένη θέση τοῦ Προτεστантиσμοῦ ὅσον ἀφορᾷ τὴν θέσιν τῆς παραδόσεως εἰς τὴν ζωὴν τῆς 'Εκκλησίας. Πρόκειται περὶ τοῦ ἐπισκόπου N. F. S. Grundiving, ὁ ὁποῖος κατὰ τὸ 1825 διεκήρυξε ὅτι εἶναι σφάλμα νὰ ἀναζητεῖται ὁ Χριστιανισμὸς μονάχα εἰς τὴν Καινὴ Διαθήκη. Κατὰ τὴν γνώμη του ὁ Χριστιανισμὸς προϋπῆρξε τοῦ γραπτοῦ κειμένου τῆς Καινῆς Διαθήκης ἐντὸς τοῦ κύκλου τῶν μαθητῶν καὶ τῶν πρώτων Χριστιανῶν καὶ «πρέπει νὰ ἀνευρεθῇ στὴν διαρκῆ παράδοσιν τῆς 'Εκκλησίας». Αὐτὸ — γράφει ὁ ἴδιος ἄλλοι — πού πιθανῶς ὑπῆρξεν ὁ Χριστιανισμὸς ἀπὸ τὴν ἀρχὴ εἶναι καὶ θὰ μείνῃ Χριστιανισμὸς ὅχι μόνον ἕως τὸ τέλος τοῦ κόσμου, ἀλλὰ γιὰ ὅλη τὴν αἰωνιότητα.

'Αναφέραμε ὅλα αὐτὰ γιατί θέλουμε νὰ τονίσωμε τὴν σημασίαν πού ἔχει γιὰ τὴν ἐκπαίδευσιν τὸ συμπέρασμα εἰς τὸ ὅποιο καὶ ὁ N. F. S. Grundiving κατέληξε. Τὸ συμπέρασμα αὐτὸ λέει ὅτι ἡ διὰ τοῦ ζωντανοῦ λόγου ἀναζωντάνευσιν τῆς παραδόσεως εἶναι τὸ πῶς ἰσχυρὸ μέσο γιὰ τὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν ἀποτελεσματικὴν του διαφώτισιν ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀξίαν καὶ τὸ νόημα τῆς ζωῆς του. Τοῦτο ἀκριβῶς τὸ συμπέρασμα δικαιολογεῖ κατὰ ἕνα τρόπο καὶ τὴν σημασίαν πού ἡ 'Εκκλησία μας ἔδωσε στὴν παράδοσιν ἀνα-

βιδάζοντας τὴν ἀξίαν τῆς στοῦ ἐπίπεδο τῆς 'Αγίας Γραφῆς. Εἶναι ἀξιόπρόσεκτο ἀκόμα ὅτι ὁ Δανὸς ἐπίσκοπος ζήτησε νὰ φέρῃ στὴν πράξιν τίς ἰδέες του καὶ γι' αὐτὸ σχεδίασε ἕνα πρωτότυπο σχολεῖο τελειῶς διαφορετικὸ ἀπὸ τὰ ἄλλα σχολεῖα. 'Ενα σχολεῖο πού τὸ ὥρισε ὡς ἐξῆς: «Πρέπει νὰ ἰδρυθῇ ὅσο τὸ δυνατόν πῶς γρήγορα καὶ πῶς πολὺ σήμερον παρὰ αὔριο, ἕνα λαϊκὸ ἀνώτερο σχολεῖο ἀνοικτὸ γιὰ ὅλους τοὺς νέους, ὅπου φυσικὰ ἡ μητρικὴ γλῶσσα τοῦ Λαοῦ θὰ ἔχῃ ἀπόλυτη κυριαρχίαν καὶ τοῦ ὁποῖου τὸ ἀπλὸ ἀλλὰ μεγάλο καθήκον θὰ εἶναι: Νὰ διαφωτίσῃ τὸ Λαὸ στὰ θέματα τῆς φύσεώς του, τὴν χώρα τῶν πατέρων του καὶ τοὺς θεσμούς της, τίς πηγές, τὰ μέσα καὶ τίς πραγματικὰς ἀνάγκας γιὰ τὸ καλὸ ὄλων». Τὸ ὥραϊο αὐτὸ σχέδιον πραγματοποιήθηκε. 'Ενθουσιῶδες μαθηταὶ τοῦ ἐπισκόπου, μὲ τὴν πλήρη ὑποστήριξιν τοῦ Δανικοῦ Λαοῦ ἰδρυσάνε μὲ ἐπιτυχίαν τὰ πρῶτα ἀνώτερα λαϊκὰ σχολεῖα πάνω σ' αὐτὰς τίς γραμμές.

Τὰ Folk High Schools (Λαϊκὰ Γυμνάσια) εἶναι σήμερον ἕνας ἀναγνωρισμένος θεσμὸς σχολείων ὅχι μόνον στὴν Δανίαν, ἀλλὰ καὶ σὲ ὅλες τίς Σκανδιναβικὰς χώρας, καλύπτουν δὲ μιὰ προοδευτικὴ σελίδα στὴν ἐκπαίδευσιν τῶν χωρῶν αὐτῶν. Εἶναι δὲ πολλὰς ἄλλες χώρες πού ἀκολουθήσανε τὸ παράδειγμα τῶν χωρῶν αὐτῶν. Κάθε ἕνας μπορεῖ νὰ καταλάβῃ ὅτι τὰ σχολεῖα αὐτὰ εἶναι πῶς πολὺ ἐρμηνευτικὰ ἐργαστήρια τῆς παραδόσεως, ἱστορικῶς καὶ θρησκευτικῶς, τῆς χώρας τῶν καὶ τὰ ἀγαθὰ τῆς ἐπιθυμοῦν νὰ μεταδώσουν στοὺς μαθητὰς τῶν. Χρησιμοποιοῦν δὲ σὲ μεγάλο βαθμὸ τὸν προφορικὸ λόγον. Σὲ τόσο βαθμὸ μάλιστα ὥστε νὰ ἀναφέρεται ἀπὸ τοὺς θαυμαστάς των ὅτι κάποτε κάποιος μαθητὴς ἐξομολογήθηκε στὸν περίφημο παιδαγωγὸ Kristen Kold ὅτι τοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ θυμᾶται τίς διαλέξεις του ἐφ' ὅσον δὲν τοὺς ἐπιτρέπει νὰ κρατοῦν σημειώσεις. «Μὴν ἀνησυχεῖς», ἀπάντησε ὁ σοφὸς δάσκαλος στοῦ μαθητῆ, «εἶναι τὸ ἴδιο ὅπως στὰ χωράφια. 'Εὰν τοποθετήσωμε κάτω ἀπὸ

τὸ ἔδαφος ἀποχετευτικούς σωλήνες, πρέπει νὰ σημειώσωμεν τὸ ἔδαφος γιὰ νὰ τοὺς ξαναβροῦμε. Ὅταν δὲ μὴ σπείρουμε τὸ σιτάρι δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀναζητήσωμε τὰ σημάδια, γιατί τὸ σιτάρι θὰ φυτρώσῃ καὶ θάρρῃ ξανὰ ἔξω. Μπορεῖς νὰ εἰσαι σίγουρος πῶς, ὁτιδήποτε βρῇκε μέσα σου ἀγαθὸ ἔδαφος ἀσφαλῶς θὰ ἔλθῃ ξανὰ ἐπάνω, ὅταν τὸ ἔχῃς ἀνάγκη».

Πολὺς λόγος γίνεται σήμερον γιὰ τὴν ἰδρυσιν 'Ελληνοαμερικανικῶν Σχολείων γιὰ τὰ παιδιὰ μας, ἀπὸ ὅλους ὅσοι ἀναγνωρίζουν ὅτι πρέπει αὐτὰ νὰ ζήσουν στὰ πλαίσια τῶν ἱστορικῶν καὶ χριστιανικῶν παραδόσεων τῆς φυλῆς μας. Δὲν εἶναι ἕνας τυφλὸς ἐγωϊσμὸς πού κινεῖ ὅλους μας σὲ τέτοιες ἐπιθυμίες. 'Αντίθετα, εἶναι κατὰ τὸ πολὺ τίμιο καὶ πολὺ βαθύ. Πρόκειται περὶ μιᾶς τιμίας προοπτικῆς πού χαράζεται ἀπὸ τίς μυστικὰς σκέψεις τοῦ δένδρου τῆς φυλῆς μας. 'Ἡ προοπτικὴ αὕτη ἀλάθευτα γνωματεύει ὅτι μονάχα μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ θὰ ἐκκληρωθῇ ἕνας διπλὸς προορισμός: α') 'Ἡ βαρεῖα προσφορά τῶν 'Ελλήνων τῆς 'Αμερικῆς στὸν πνευματικὸ πολιτισμὸ τῆς μεγάλης αὐτῆς χώρας, πού τοὺς κράτησε στὶς ἀγκάλες της μὲ τόση στοργή. Μιὰ προσφορά ἰσάξια τῆς βασιλικῆς κληρονομίας ἡ ὁποία ὑπάρχει πίσω ἀπὸ τοὺς ἀπλοϊκοὺς μετανάστας τῆς πρώτης γενεᾶς—ἀν καὶ πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ποτὲ δὲν τὴν συνέλαβον σὲ ὅλη τὴν ἔκτασιν—καὶ ἡ ὁποία ἀναμένεται ἀπὸ τὰ προϊόντα τῆς πνευματικῆς ἐργασίας τῶν ἐπερχομένων γενεῶν καὶ β') 'Ἡ λύσις τοῦ προβλήματος τῆς ἀπολύτου εὐτυχίας τῶν παιδιῶν μας, ἐφ' ὅσον θὰ τὰ βοηθήσωμε νὰ βροῦν τὴν εὐτυχίαν τους μέσα στὴν συνέχεια τῆς ἱστορίας των καὶ θὰ τὰ ἀπαλλάξωμε ἀπὸ τὸ ψυχικὸ δρᾶμα πού ἀκολουθεῖ ἐκείνων πού προδίδει τίς φωνὰς τοῦ δένδρου τῆς φυλῆς του.

Ὅσοι ἔχουν στὰ χέρια τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν παιδιῶν μας καὶ ὅσοι θὰ ἡγηθοῦν τῶν Σχολείων, πού θὰ δημιουργηθοῦν ἂς φέρουν στὴν μνήμη τὸν τύπον τοῦ σχολείου πού ὥραμα-

ΕΥΧΗ

ΣΥΝΤΕΘΕΙΣΑ ΚΑΙ ΑΝΑΠΕΜΦΘΕΙΣΑ ΥΠΟ ΤΟΥ ΣΕΒ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ
ΑΜΕΡΙΚΗΣ κ. κ. ΜΙΧΑΗΛ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΔΟΞΟΛΟΓΙΑΝ ΤΗΝ ΤΕΛΕΣΘΕΙ-
ΣΑΝ ΕΝ ΤΩ ΚΑΘΕΔΡΙΚΩ ΝΑΩ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ, ΤΗ 28ῃ ΟΚΤΩ-
ΒΡΙΟΥ 1951, ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΗΣ 11ης ΕΠΕΤΕΙΟΥ ΤΗΣ
28ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940.

Παντοδύναμε, Πανάγαθε καὶ Παντοκράτορ Κύ-
ριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ τὰ πάντα ἐν τῇ πανσθενουργῷ
δρακί Σου συνέχων καὶ διακρατῶν, ὁ προνοῶν
περὶ πάντων ἡμῶν καὶ ἐνὸς ἐκάστου ἐξ ἡμῶν, ὁ
ποιήσας ἐξ ἐνὸς αἵματος πᾶν ἔθνος ἀνθρώπων, κα-
τοικεῖν ἐπὶ πᾶν τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, ὀρίσας
προσ τεταγμένους καιροὺς καὶ τὰς ὁροθεσίας τῆς
κατοικίας αὐτῶν, ὁ θανατῶν καὶ ζωογονῶν, ὁ τα-
πεινῶν καὶ ἀνυψῶν καὶ ποιῶν κρίμα τοῖς ἀδικου-
μένοις, αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ δοξολογοῦμέν
Σε ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ καὶ ὥρᾳ, ἐν ᾗ θαυτάτα εὐ-
γνωμονοῦντες καὶ εὐχαριστοῦντές Σοι, μνεῖαν ποι-
οῦμεθα τῆς ἐνδόξου 28ης Ὁκτωβρίου τοῦ χιλιο-
στοῦ ἐνακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ σωτηρίου ἔ-
τους τῆς χρηστότητος καὶ ἀνεκφράστου Σου φι-
λανθρωπίας, καθ' ἣν ἡ ἄτεγκτος δικαιοσύνη Σου
ὡς φλογίνη ρομφαία ἤστραψεν ἐναντίον πάντων
τῶν λαῶν. Ἐν ἐκείνῃ γὰρ τῇ ἡμέρᾳ, λαὸς δυσεθῆς
καὶ παράνομος ἐποφθαλμιῶν τὴν κληρονομίαν τῆς
ιεράς γῆς τῶν πατέρων ἡμῶν, ἐπεβουλεύθη τῆς
τιμῆς, τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἐλευθερίας αὐτῆς, εἰσθα-
λὼν εἰς αὐτὴν διὰ πλῆθους ἀρμάτων καὶ στρα-
τιῶν σιδηροφράκτων, ὁ δὲ μοχθῶν καὶ ἐν ἰδρωτί
τοῦ προσώπου του τρώγων τὸν ἄρτον του καὶ εἰρη-
νόφιλος λαὸς τῆς πεφιλημένης καὶ ἡρωϊκῆς γε-
νετείας ἡμῶν, ἐν ταπεινώσει καὶ συντριβῇ καὶ
μετανοίᾳ ἐπὶ Σε τὰς ἐλπίδας αὐτοῦ ἀνέθετο, ὑπὸ
τὴν Σὴν κραταιὰν ἀντίληψιν κατέφυγε καὶ Σοὺ
τὴν ἀπροσμάχητον βοήθειαν καὶ προστασίαν ἐξε-
ζήτησε, διὰ τῶν πρεσβειῶν τῆς Ὑπεραγίας Θεο-
τόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας. Σὺ οὖν Κύριε, ὁ
ταχύς εἰς ἀντίληψιν, ἐν ταῖς χαλεπαῖς ἐκείναις
περιστάσεσιν οὐκ ἐμνήσθης τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν,
ἀλλ' ἰλέω ὄμματι ἐπέβλεψας ἐπὶ τὴν προσευχὴν
ἡμῶν τῶν ταπεινῶν, ἀγωνίᾳ καὶ ἀμυχανίᾳ συνεχο-
μένων, καὶ οὐκ ἐξουδένωσας τὴν δέησιν ἡμῶν καὶ
βοηθὸς καὶ σκεπαστὴς καὶ ὑπερασπιστὴς ἡμῶν
ἐγένου κατὰ τῶν ἀσεβῶν ἐπιδρομῶν καὶ οὗτοι
μὲν συνεποδίσθησαν καὶ ἔπεσον, ἡμεῖς δὲ ἀνέστη-
μεν καὶ ἀνωρθώθημεν καὶ νικηταὶ καὶ τροπαιοῦ-
χοι κατ' αὐτῶν ἀνεδείχθημεν. Πῶς γὰρ εἰς ἡμῶν
ἐδίδωξε χιλίους καὶ δύο μετεκίνησαν μυριάδας,

εἰ μὴ Σὺ ὁ τῶν θαυμασίων Θεὸς ἀπέδοσο αὐτοῦς
καὶ ὁ κραταιὸς καὶ δυνατὸς ἐν πολέμῳ παρέδω-
κας αὐτούς; Καὶ ὅτε δὲ ἡ χώρα ἡμῶν κατεκλύσθη
ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν καὶ ζυγῷ δουλείας σκλη-
ρῷ καὶ δυσθαστάκτῳ ὑπέβαλον ἡμᾶς, ἡ κραταιὰ
Σου δεξιὰ ἐπεσκίαζεν ἡμᾶς καὶ πυρωθέντες ὡς
πυροῦται τὸ ἀργύριον καὶ αἰσθανθέντες θλίψεις
ἐπὶ τὸν νῶτον ἡμῶν καὶ ἄνθρακας ἐπὶ τὰς κεφα-
λὰς ἡμῶν, διήλθομεν διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος καὶ
ἐξήγαγες ἡμᾶς εἰς ἀνάψυχήν. Εὐλογητὸς Κύριος
ὃς οὐκ ἔδωκεν ἡμᾶς εἰς θήραν τοῖς ὁδοῦσιν αὐτῶν
ἡ ψυχὴ ἡμῶν ὡς στρουθίον ἐρρύσθη ἐκ τῆς παγί-
δος τῶν θηρευόντων ἡ παγὶς συνετρίβη καὶ ἡμεῖς
ἐρρύσθημεν. Λάκκον ὥρυξαν καὶ ἀνέσκαψαν καὶ
ἐνέπεσον εἰς βόθρον ὃν εἰργάσαντο.

Ὑμνοῦντες δὲ καὶ δοξολογοῦντες Σε, Κύριε, ἐπὶ
τῇ πρὸς ἡμᾶς ἀνεκδιγητῷ Σου εὐσπλαγχνίᾳ καὶ
φιλανθρωπίᾳ, Σοὺ δεόμεθα καὶ Σε παρακαλοῦμεν
ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ καὶ ὥρᾳ, ἀνάπαυσον ἐν χώρᾳ
ζώντων καὶ σκηναῖς δικαίων τὰς ψυχὰς τῶν τότε
ὑπὲρ θωμῶν καὶ ἐστιῶν ἡρωϊκῶς καὶ ἐνδόξως
ἀγωνισαμένων καὶ πεσόντων ἀδελφῶν ἡμῶν, καὶ
τῶν ἡγουμένων τότε τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν ἔθνους
Βασιλέως Γεωργίου καὶ τοῦ πρώτου ἐκ τῶν συμ-
βούλων αὐτοῦ Ἰωάννου ἄρον ἀφ' ἡμῶν διὰ τῆς
χάριτος καὶ τῆς δυνάμεώς Σου πᾶν μῖσος καὶ πᾶ-
σαν καχυποψίαν καὶ προκατάληψιν κατ' ἀλλήλων
συνέτισον, σωφρόνισον καὶ καλοφρόνισον τοὺς
μακρὰν ἀφ' ἡμῶν εὐρισκομένους καὶ ἐπίστρεψον
αὐτοὺς εἰς τὴν ἐνιαίαν Ἑλληνοχριστιανικὴν οἰκο-
γένειαν ἡμῶν, ἵνα πᾶσα πικρία καὶ θυμὸς καὶ ὀρ-
γὴ καὶ κραυγὴ καὶ βλασφημία ἀρθῇ ἀφ' ἡμῶν
σὺν πάσῃ κακίᾳ καὶ ἵνα πάντες σύμφυχοι, τὸ ἐν
φρονοῦντες καὶ ἡνωμένοι ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγά-
πης καὶ τῆς εἰρήνης θαδίσωμεν ἐπὶ τὴν ἀνόρθω-
σιν τῆς χώρας ἡμῶν, βοηθουμένης καὶ ἐνισχυο-
μένης ὑπὸ τῆς κραταιᾶς καὶ τῆς Σῆς ἀπροσμάχη-
του ἐπισκιάσεως ἀπολαουούσης ταύτης χώρας, καὶ
ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μὲν καρδίᾳ δοξάζωμεν τὸ Παν-
άγιον ὄνομά Σου τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ
τοῦ Ἁγίου Πνεύματος νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰ-
ῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

τίσθηκε ὁ Grundiving καὶ τὴν μέ-
θοδο μὲ τὴν ὁποία ἔσπερνε τὸ σιτάρι
του στίς ψυχὰς τῶν μαθητῶν του ὁ

παιδαγωγὸς Kristen Kold. Θὰ
βροῦν τότε τὸν τρόπο νὰ κάνουν πα-
ραγωγικὴ τὴν προσπάθειά τους καὶ

νὰ δικαιώνουν τὶς ἐλπίδες πὺν στη-
ρίζει σ' αὐτοὺς ἡ ὁμογένεια τῆς Ἀ-
μερικῆς.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΣΤΗΝ ΑΙΓΝΟΥΣΣΑ

ΥΠΟ ΜΑΡΙΤΣΑΣ ΑΜΠΑΖΗ (ΚΗΛΑΔΗ)

Είναι μερικά θράχια, λίγα ἴσως κομμάτια ἀποσπασμένα στὰ παλιὰ τὰ χρόνια ἀπὸ τὴν ἀντικρυνή στεργιά ἢ καὶ τὴν «πεπαλόμεσσα», τὴν θαμποκαπνισμένη Χίο, ὅπως πιστὰ τὴν ἀποδίδει γιὰ τὸ χρώμα τῶν βουνῶν της, ὁ ἀσύγκριτος Ὅμηρος. Εἶναι μιά πινελιά ἀριστουργηματικὴ ἀπὸ τὸν Δημιουργὸ στ' ἄφθαστο καλλιτέχνημα τῆς φύσης, καὶ σὰν συμπλήρωμα ἔξωραϊστικό: ἓνα σμαράγδι ἀπὸ τὰ πολλὰ νησάκια ποὺ θαρρεῖς κάνουν ἀκόμη πεῖδι μαγευτικὰ νὰ λάμπουν τὰ ζαφείρια τοῦ Αἰγαίου.

Λίγο πρὶν ξεμπαρκάρης, καὶ ἂν δὲν δλέπης τὰ τρία νησιάκια, ποὺ στὰ δυὸ εὐλαβικὰ ἔχουν κτισμένα ἀρχοντονησιῶτες ἐκκλησιάκια, τὸν Ἅγιο Παντελεήμονα στὸ πρῶτο, τὴν Μεταμόρφωση τοῦ Χριστοῦ στὸ τρίτο, καὶ ἴσως κτίσουν στὸ μεσαῖο, πρὶν χαιρετίσης μὲ σταυρὸ τοὺς διαλεχτοὺς καὶ ἀκατάλυτους τοῦ νησιοῦ φρουρούς, τοὺς ἁγίους, τὸ πρῶτο πρῶτο Γνουςσιώτικο μήνυμα στὸ φέρνει ἓνα ἀγέρι μυρωμένο ἀπὸ ἀκίσσαρο, ἀγριόχορτο. Ὅποτερα πλησιάζοντας βλέπεις ἀμπέλια νὰ σκαλώνουν ὥς τὴν θάλασσα καὶ νὰ πρασινίζουν θανμάσια τὰ ξερὰ θράχια. Βλέπεις ἀκόμη σπίτια, ἀπίστευτα, περίφημα γιὰ νὰ βοῆς ἐκεῖ πέρα. Κι' ἂν ἀργότερα ἀντικρύσης τὸν ἐσωτερικὸ τοὺς διάκοσμο θὰ βοῆς ὅλα τῆς Δύσεως καὶ τῆς Ἀνατολῆς κάθε τέχνης μαζώματα, ἐκεῖ κουβαλημένα μὲ τὰ χρόνια ἀπὸ τοὺς θαλασσινοὺς. Γιατὶ θᾶχετε ἴσως κάπου ἀκούσει ἢ διαβάσει, γιὰ τούτη τὴ γλαροφωλιά, ποὺ οἱ θαλασσόλυκοί της — τὰ ναυτόπουλα καὶ οἱ καπετανεοί, μὲ τὰ πολλὰ τὰ ξακουστὰ καράβια τους, σημαντικὰ ὑπολογίσιμα στὸ ἑλληνικὸ ναυτικὸ, αὐλακώσαν τὰ πελάγη καὶ ἔφεραν περήφανα παντοῦ τὴν Γαλανόλευκη. . . Ὅμως εἶναι λίγα χρόνια, ποὺ ὁ Ὀδυσσεὺς — ὁ Ἑλληνας νησιώτης — διωγμένος ἴσως ἀπὸ τίς μεταπολεμικὰς συνθηκὰς, ξεπλανημένος ἀπὸ τῆς ξενητείας τίς μάλιστα Σειρήνες — συμφέ-

ρον, ἄνεση, καλοζωία — καὶ μὲ σπασμένο τῆς θυμῆσης τὸ κατάρτι νὰ δεθῇ, ἐρήμωσε τὸν τόπο.

Ψηλὰ στὸ χωριὸ φαντάζει πλούσια μέσ' τὰ πλούσια, χρυσόσσημον-τυμένη ἢ ἐκκλησιὰ τοῦ Ἁγίου Νικολάου — τῶν θαλασσινῶν προστάτη.

Τὴν Κυριακή, ὅλοι στὰ γιορτινὰ ντυμένοι, θὰ χαροῦν τὴν λειτουργία καὶ τὴν εὐλογημένη μέρα. Στὴν ἐκκλησιὰ φυσικὰ δὲν ἔχουν μεγάρφωνο μ' ἀπὸ τὰ πρῶτα σκαλοπάτια ποὺ θ' ἀρχίστε ν' ἀνεβαίνετε, μισὴ ὥρα σχεδὸν ἀπόστασι, θ' ἀκούτε ρυθμικὰς, θυζαντινὰς, θεϊκὰς ἀρμονίας. Εἶναι ὁ παπα-Φρόσιος (Ἀμβρόσιος) μὰ ἔτσι τὸν λένε στὸ χωριὸ γέρος, πλατύστερος, μεγαλόσωμος καὶ βροντόφωνος παπᾶς, ποὺ ἀναπληρώνει τὸν ψάλτη. Μοσχολίβανα, κεριὰ, κεράκια πλῆθος, ποὺ γιὰ κάθε τῆς ξενητεμένο ἢ θαλασσογενεῖα ἀνάβει, καὶ ἀναθήματα χρυσᾶ, καράβια τὰ πολλὰ, ὅλο καράβια, ποὺ ἀφθονοῦν στὸ Μεγαλόχαρο. Κι' ὁ παπα-Πατέρας σεβάσιμος καὶ ἅγιος κληρικός, μὲ τὴν εὐλαβικὴ καὶ κατανυκτικὴ λειτουργία του. Αἱνοῖ, τροπάρια, θυμίαμα, προσεχνή, ὅλα μαζὶ ἀνεβαίνουν κατ' εὐθείαν στὸν ψηλὸ οὐρανό, κι' ὅλα εἶναι ἀτόφια γαλανὰ, σὰν τὰ γύρω, θάλασσα καὶ οὐρανό.

Μαυροντυμένες καὶ χαροκαμένες γρηοῦλες, καρaboκῆρδες θαλασσινοί, ποὺ τὰ γεράματα τοὺς ἔρριξαν μονάχα στὴν στερεὰ, μεσόκοποι καὶ νειᾶτα καὶ παιδάκια, ἔρχονται νὰ δοξολογήσουν καὶ νὰ δεηθοῦν στὸν

Πλάστη, γιὰ τὸ δῶρο τῆς Ζωῆς. Στ' ἀπολείτουργο, στὴν αὐλή, ζητᾶνε τῶν ξενητεμένων τὰ μαντάτα, ὅλοι χαιρετιοῦνται καὶ μιὰ εὐλογία χαρὰς σκορπιέται Θεϊκὰ μέσα στὸ νησί. Ἡ Κυριακάτικη λειτουργία καὶ κάθε γιορτὴ εἶναι γιὰ τοῦ νησιοῦ τὴν γαλήνια ζωὴ, τὴν ἀτάραχη ἀπὸ τὰ σύγχρονα κοσμικὰ τὰ φουρτουλιάσματα, τὸ ἄλφα καὶ τὸ ὦμέγα στὴν καθημερινὴ ρουτίνα. Μὰ μὴ δὲν εἶναι ἡ πεῖδι γερά καὶ ἄδολα στερηθε-μελιωμένη, στὴν ἀστείρευτη τῆς Πίστις τὴν χαρά, ζωὴ δοσμένη;

Τοῦτα τὰ ἀναπολήματα δοκιμάζω κάθε φορὰ ποὺ ξεκινῶ στὴν πολυθόρυβη ἐδῶ τὴν Πολιτεία γιὰ τὴν τὴν ἐκκλησιὰ. Λένε γιὰ τὴν σκέψη πὼς εἶναι πεταλοῦδα τῆς χαρὰς, πὼς γίνεται τῆς λύπης κάποια ἀράχνη, πὼς πετὰ μακρυνὰ καὶ σχίζει χίλιους πέπλους λησμονιάς καὶ ξεγυμνώνει καὶ ξεφτίζει τὸν κάθε κισὸ τοῦ σήμερα, ποὺ σκαρφάλλει καὶ ζητᾶ ἐπίμονα συχνὰ νὰ κρύβῃ τὰ παλιὰ, τὰ περασμένα...

Μὰ μπρὸς στὴ σκέψη, ποὺ λουλουδιὰ ἀμάραντο φυτρώνει στ' ἀπόκοσμα, ἰδανικά, ὥραϊα βοσκοτόπια τῆς Λατρίας καὶ τῆς Πατρίδας, κάθε ἄλλη γονατίζει. Δὲν ἔχουν βέβαια καμμιὰ φιλολογικὴ ἀξίωση ὅσα γράφω, μόνον, ἴσως διαβάζοντάς τα, κάθε Χριστιανὸς ν' ἀναπολήσῃ τοῦ χωριοῦ τὴν ἀνηφόρα ἢ τὴν πλατεῖα μὲ τὴν γνώριμη ἐκκλησιὰ. . . Ἴσως νὰ σταθοῦν τέλος κάποια θύμηση, μιὰ λουλουδένια καὶ ἀτσαλένια ἀλυσίδα ἀπὸ Πίστη καὶ Πατρίδα, ποὺ νὰ κρατᾶ στοῦ μισμοῦ τὰ ξεπλανέματα τὸ νοῦ. . .

Τί μᾶς Προσφέρει ὁ Χριστὸς

Ἀγάπην, ἡ ὁποία οὐδέποτε μετρεῖται
Ζωὴν, ἡ ὁποία ποτὲ δὲν πεθαίνει
Δικαιοσύνην, ἡ ὁποία ποτὲ δὲν ἀδικεῖ
Εἰρήνην, ἡ ὁποία ποτὲ δὲν κατανοεῖται
Ἀνάπαυσιν, ἡ ὁποία οὐδέποτε ταρασσεται
Χαράν, ἡ ὁποία ποτὲ δὲν μειοῦται
Ἐλπίδα, ἡ ὁποία ποτὲ δὲν διαψεύδεται
Δόξαν, ἡ ὁποία ποτὲ δὲν σκιάζεται
Λάμπιν, ἡ ὁποία ποτὲ δὲν σβύνει
Ἀγνότητα, ἡ ὁποία ποτὲ δὲν κηλιδώνεται
Ὁραιότητα, ἡ ὁποία ποτὲ δὲν παρέρχεται
Σοφίαν, ἡ ὁποία ποτὲ δὲν ἀμφισβητεῖται
Πηγὰς, ποὺ ποτὲ δὲν ἐξαντλοῦνται. Ν. Σ.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ

Υπό τοῦ Θεοφίλ. Ἐπισκόπου Νύσσης κ. ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΟΛΥΖΩ·Ι·ΔΟΥ

Ἡ σχέση τοῦ Κομμουνισμοῦ μετὰ τὴν θρησκείαν καθορίζεται σαφῶς εἰς τὰ μαρτυρήματα τοῦ. Ὁ Κομμουνισμὸς δὲν εἶναι οὐδέτερος ἢ ἀδιάφορος πρὸς τὴν θρησκείαν. Εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ μαρτυρήματα τοῦ, κατὰ τὸ 1848 ἀκόμη, λέγει «Ὁ Κομμουνισμὸς καταργεῖ αἰώνιας ἀληθείας καὶ καταλύει θρησκείας καὶ ἠθικὴν». Ὁ ἴδιος ὁ Λένιν ἔγραψε: «Ἡ θρησκεία εἶναι τὸ ὅπιον τοῦ λαοῦ· εἶναι ἓν εἶδος πνευματικῆς μέθης. Τὸ πρόγραμμά μας βασίζεται ἐξ ὁλοκλήρου ἐπὶ τῆς ἐπιστημονικῆς καὶ ὕλιστικῆς ἀντιλήψεως περὶ κόσμου καὶ κατ' ἀνάγκην περιλαμβάνει τὴν προπαγάνδαν τῆς ἀθείας».

Τελευταίως ἀκόμη ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀντιθετικῆς ἐν Ρωσίᾳ κινήσεως, Γιαροσλάθσκη, ὁμιλῶν ἐξ ὀνόματος τῶν Κομμουνιστῶν, ἔγραψε εἰς ἓν βιβλίον τοῦ: «Ἡ θρησκεία ἐνεργεῖ ὡς ἓνας ἐπίδεσμος ἐπὶ τῶν ματιῶν τοῦ ἀνθρώπου, ἐμποδίζων αὐτὸν νὰ ἴδῃ τὸν κόσμον ὅπως εἶναι. Ὡς ἐκ τούτου εἶναι ἔργον μας νὰ σχίσωμεν τὸν ἐπίδεσμον αὐτόν».

Ἐναντὶ ὅλων αὐτῶν ἐκπλήσσεται κανεὶς ὅταν θλέπῃ μερικοὺς, λεγομένους Χριστιανοὺς, νὰ θέλουν νὰ συμβιβάσουν τὰ ἀσυμβίβαστα: τὸν Χριστιανισμὸν μετὰ τὴν Κομμουνιστικὴν ἰδεολογίαν. Νομίζω ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς καὶ ὁ Κομμουνισμὸς δὲν ἔχουν τίποτε τὸ κοινόν, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ὑπάρχουν ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι συγχύζουν τὰ πράγματα καὶ ζητοῦν νὰ πείσουν τοὺς ἀπλοϊκοὺς ὅτι οἱ σκοποὶ τοῦ Κομμουνισμοῦ καὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ εἶναι διήθεν οἱ ἴδιοι.

Ὁ Κομμουνισμὸς εἶναι ὠρισμένως ἀθεϊστικὸς. Ὁ Χριστιανισμὸς δὲν πρέπει καὶ δὲν μπορεῖ νὰ συμβιβάζεται μετὰ τὴν πονηρὰν ἐκείνην ἰδεολογίαν, ἡ ὁποία ἐργάζεται φανερά καὶ κρυφὰ νὰ ὑποσκάψῃ αὐτὰ ταῦτα τὰ θεμέλια καὶ τὰς βάσεις τῆς πίστεώς μας καὶ τῆς κοινωνίας. Τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον ἰσχυρίζεται ὅτι εἶναι καὶ τὰ δύο, Χριστιανὸς καὶ Κομμουνιστὴς, προδίδει ἄγνοιαν τῆς πραγματικῆς φύσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ ἢ τοῦ Κομμουνισμοῦ ἢ καὶ τῶν δύο.

Τὸ ζήτημα, ὅθεν, πρὸ ἡμῶν, δὲν εἶναι ἀπλῶς: «Χριστὸς ἢ Κομμουνισμὸς». Εἶναι βαθύτερον καὶ σοβαρώτερον. Εἶναι: «Χριστὸς ἢ χάος». Διότι ὁ Κομμουνισμὸς συλλαμβανόμενος καὶ ἀναπτυσσόμενος εἰς ἐποχὰς συγχύσεως καὶ κρίσεως, ἡμπορεῖ μόνον εἰς μίαν ἀτακτον καὶ ἀσθενικὴν κοινωνίαν νὰ προοδεύσῃ. Ἐν τῷ πόντῳ τοῦ πρὸς ἀπόκτησιν δυνάμεως δεικνύει ἠθικὴν ἀνῆθικον ὁ Κομμουνισμὸς καὶ κακίαν τρωκτικοῦ ζώου. Ἐνῷ προφασίζεται ὅτι εἶναι προστάτης τοῦ ἐργάτου καὶ πρόμαχος τῶν μειονοτήτων, ἐν τῇ πραγματικότητι δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ πρᾶκτωρ διαρρηκτικῶν ἀντικοινωνικῶν ἐνεργειῶν. Φανερά ἐκήρυξε καὶ κηρύττει ὅτι τὰ τραύματα τοῦ σώματος τῆς κοινωνίας πρέπει νὰ κρατηθοῦν πυορροοῦντα. Ὁ

ἀπώτερος σκοπὸς τοῦ εἶναι ὅχι ἡ θεραπεία τῶν κοινωνικῶν κακῶν, ἀλλ' ἡ ἐκμετάλλευσις αὐτῶν διὰ νὰ προέλθῃ μία παγκόσμιος ἐπαναστάσις. Καὶ πρὸς ἐπιτεῦξιν τῆς ἐπαναστάσεως αὐτῆς ὁ Κομμουνισμὸς παραδέχεται ὅτι τὰ πλήθη καὶ αἱ μᾶζαι πρέπει νὰ ὑποταχθοῦν ἀπολύτως εἰς μίαν μόνον θέλησιν, τὴν θέλησιν ἐκείνων οἱ ὁποῖοι διευθύνουν τὴν σχετικὴν κίνησιν. Ὡστε ἡ λέξις «Σοβιετισμὸς» εἶναι συνώνυμος τῆς «δουλείας» τοῦ χειροτέρου εἶδους.

Τί πρέπει νὰ γίνῃ τώρα; Ποῖον εἶναι τὸ φάρμακον κατὰ τῆς καταστάσεως αὐτῆς;

Ἐὰν κάμωμεν μίαν ἀντικειμενικὴν μελέτην τοῦ Κομμουνισμοῦ καὶ ἐὰν μελετήσωμεν τὴν παρούσαν κατάστασιν τοῦ κόσμου, θὰ κατανοήσωμεν ἀμέσως ὅτι ἐφ' ὅσον ὁ Κομμουνισμὸς δὲν εἶναι ἡ ἀπάντησις εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ ἀνθρώπου, πρέπει κάποια ἄλλη ἀπάντησις νὰ δοθῇ. Ἐκατομμύρια ἀνθρώπων εἰς τὴν Εὐρώπῃ καὶ τὴν Ἀσίαν θαδίζουν ἀπαθῶς μέσα εἰς τὸν κοινορτὸν τῆς ἀπελπισίας· ἄλλα ἀναρίθμητα ἑκατομμύρια ἀνθρώπων τρώγουν καθημερινῶς τὸν μαῦρον ἄρτον τῆς σωματικῆς καὶ πνευματικῆς πείνης.

Ἡ ἀπάντησις ὡς τόσον εἰς τὴν ἀπελπιστικὴν φρίκην τῆς νεωτέρας σκηνοθεσίας δὲν εὑρίσκεται προφανῶς εἰς τὸ κτίσιμον μεγάλων καθεδρικῶν Ναῶν· οὔτε εὑρίσκεται εἰς ὁποιοδήποτε σύστημα, τὸ ὁποῖον στηρίζεται εἰς τὴν κακίστην θεωρίαν ὅτι «ὁ σκοπὸς ἀγιάζει τὰ μέσα», καὶ συνδέει τὰς διανοίας τῶν ἀνθρώπων μετὰ τὰς ἀλύσεις τῆς ἐξωτερικῆς δυνάμεως· οὔτε βασίζεται ἐπάνω εἰς ἓν σύστημα τὸ ὁποῖον ζητεῖ νὰ ἐκθρονίσῃ τὸν Θεόν καὶ νὰ θάλῃ εἰς τὸν τόπον Του ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι εἶναι χρεωκοπημένοι πρὸς τὸ καλὸν καὶ διαβολικοὶ πρὸς τὸ χειρότερον.

Ὁ κυρίως, ὁ μόνος, ἀντικειμενικὸς σκοπὸς τοῦ Κομμουνιστικοῦ συστήματος εἶναι νὰ θέσῃ ὡς κέντρον τοῦ τὸν ἄνθρωπον. Δὲν ὑπάρχει εἰς τὸ σύστημά του θέσις διὰ τὸν Θεόν. Κατὰ τὸ ἀντιχριστιανικὸν αὐτὸ σύστημα ὁ ἄνθρωπος δὲν πρέπει νὰ κυττάζῃ πρὸς τοὺς οὐρανοὺς, παρὰ μόνον πρὸς τὴν γῆν· δὲν πρέπει ποτὲ νὰ σκέπτεται διὰ τὴν ψυχὴν του, παρὰ μόνον διὰ τὸ στομάχι του. Τὸ μόνον ὕψιστον πρᾶγμα διὰ τὸ ὁποῖον τοῦ ἐπιτρέπεται νὰ ἐνδιαφέρεται εἶναι τὸ οἰκονομικὸν συμφέρον τῆς ὁμάδος.

Κατὰ ταῦτα, ἡ ἀπάντησις πρέπει νὰ ζητηθῇ ἄλλοχού. Ὁ Κομμουνισμὸς ἀλλ' ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι ἡ μόνη ἱκανοποιουσα ἀπάντησις εἰς ὅλα τὰ βασικά προβλήματα τῆς ζωῆς. Δὲν θὰ ἦτο ἴσως πολὺ νὰ ἐπαναλάβω καὶ πάλιν ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἦλθε νὰ σώσῃ ὁλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα. Ὁ ἴδιος εἶπε: «Ἦλθον διὰ νὰ ἔχουν ζωὴν καὶ μάλιστα ἄφθονον ζωὴν». Αὐτὸ σημαίνει τὴν παρουσίαν καὶ τὴν μέλλουσαν, τὴν προσωρινὴν καὶ τὴν αἰώνιαν ζωὴν.

ΑΠΟΨΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ΔΙΑ ΤΑ ΑΠΑΧΘΕΝΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

Ο ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΣ Ἀρχιεπίσκοπός μας κ. κ. Μιχαήλ ἀπηύθυνεν ἑκκλησίαν πρὸς τὰ Ἑνωμένα Ἔθνη καὶ πρὸς τὴν συνειδήσιν ὅλου τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου διὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ἀπαχθέντων ὑπὸ τῶν Κομμουνιστῶν Ἑλληνοπαίδων, συνιστῶν ὅπως ἐφαρμοσθῇ ἡ Συνθήκη περὶ Γενοκτονίας κατὰ τῶν Κυβερνήσεων, αἱ ὁποῖαι εὐθύνονται διὰ τὸ ἀχαρκτήριστον τοῦτο ἔγκλημα. Ὁμοίαν ἑκκλησίαν ἀπηύθυνε καὶ πρὸς τοὺς ἀρχηγούς ὅλων τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν τῆς Ἀμερικῆς καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἐπικαλούμενος τὴν συνηγορίαν καὶ συμπαραστάσιν των εἰς τὸν ἀγῶνα διὰ τὸν ἐπαναπατρισμόν τῶν ἀθῶων τούτων θυμάτων τοῦ θηριώδους Ἡρώδου τῶν ἡμερῶν μας. Ὑπὸ τὸ αὐτὸ πνεῦμα ὠμίλησεν ἐπὶ τοῦ τραγικοῦ τούτου ζητήματος εἰς ἐιδικὴν συγκέντρωσιν τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ Τύπου ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς. Ἡ ἀρπαγὴ καὶ κατακράτησις 28,000 Ἑλληνοπαίδων μακρὰν τῆς πατρικῆς των στέγης, ἀποτελεῖ τὸ μελανώτερον στίγμα τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ. Ἄς ἐλπίζωμεν καὶ ἄς εὐχώμεθα ὅπως εὕρουν συντόμως ἀπήγησιν αἱ πατρικαὶ ἐκκλήσεις τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μας.

ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΑΙ ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ

ΤΙΜΗ καὶ ἔπαινος εἰς τὰς τρεῖς Κοινότητάς μας τοῦ Μπρούκλιν, αἱ ὁποῖαι ἀπεφάσισαν νὰ προσοῦν ἀπὸ κοινοῦ εἰς τὴν Ἱδρυσιν Ἡμερησίου Ἑλληνοαμερικανικοῦ Σχολείου καὶ Κέντρου Νεολαίας, πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ διατηρήσουν ἄσθεστον τὸ φῶς τοῦ Ἑλληνορθόδοξου πολιτισμοῦ εἰς τὴν φιλέλληνα Ἀμερικὴν καὶ νὰ τὸ μεταλαμπαδεύσουν εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεάς ὡς πολιτισμολογικὴν πνευματικὴν κληρονομίαν. Ἀπαρχὴν τῆς πραγματοποιήσεως τοῦ σχεδίου των ἐσημείωσε γεῦμα δοθὲν τὴν Κυριακὴν, 21ην Ὀκτωβρίου, τὸ ὁποῖον μετὰ τοῦ διενεργηθέντος κατ' αὐτὸ ἐράνου ἀπέδωκε 59,000 δολλαρίων. Βεβαίως τὸ ποσὸν τοῦτο εἶναι ἀσήμαντον, ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ κεφάλαια τὰ ὁποῖα ἀπαιτεῖ ἡ ἀπόκτησις καὶ συντήρησις ἐνὸς τοιούτου ἱδρύματος. Ἀλλ' ὁ ἱερός των ἐνθουσιασμός εἶναι πλέον ἢ βέβαιον ὅτι συντόμως θὰ θαυματουργήσῃ. Ἐξ ἄλλου, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι οἱ ἀπανταχοῦ τῆς Ἀμερικῆς ὁμογενεῖς θὰ συντρέξουν ἠθικῶς καὶ ὕλικῶς τὴν πραγματοποιήσιν τῆς ὥραιας αὐτῆς ἰδέας.

ΟΙ ΜΙΚΤΟΙ ΓΑΜΟΙ

ΕΣΥΝΗΘΙΣΑΜΕΝ νὰ καταφερώμεθα κατὰ τῶν μικτῶν γάμων, ἀποθλέποντες, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εἰς τὸν ὀλέθριον ἀντίκτυπὸν των ἐπὶ τῆς ἐθνικοφυλετικῆς μας ὑποστάσεως. Ἀλλ' οὔτε τὸ σύνθημά μας,

οὔτε τὸ προσωπικόν μας κύρος συνεκίνησαν, δυστυχῶς, μίαν μερίδα τῆς νέας μας γενεᾶς, ἡ ὁποία ἐξέλαβε τὴν πολεμικὴν μας ὡς παραλήρημα τροφοδοτούμενον ὑπὸ φανατικῆς προγονολατρείας. Τώρα ὅμως ἔρχεται ἡ Κοινωνιολογία νὰ συνηγορήσῃ πρὸς τὴν ἰδικὴν μας ἀποψιν. Ὁμιλοῦν πλέον οἱ ἀριθμοὶ οἱ ὁποῖοι δὲν ἐπιδέχονται διάψευσιν. Καὶ ἀποδεικνύουν ὅτι οἱ γάμοι μεταξὺ προσώπων διαφόρου θρησκευματος φυγαδεύουν τὴν οἰκογενειακὴν εὐτυχίαν καὶ συντελοῦν εἰς τὴν κοινωνικὴν ἀποσύνθεσιν. Ἀξίζει νὰ μελετήσῃ κανεὶς τὸ ζήτημα τοῦτο, ὅπως τὸ πραγματεύεται ὁ Καθηγητὴς D. R. Mace εἰς τὸ περισπούδαστον ἄρθρον του, δημοσιεύομενον εἰς τὸ φύλλον τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου τοῦ περιοδικοῦ Reader's Digest, τὸ ὁποῖον, εὐλόγως, ἡ Ἱ. Ἀρχιεπισκοπὴ ἀνετύπωσεν εἰς ἱκανὸν ἀριθμὸν ἀντιτύπων πρὸς διανομὴν μεταξὺ τῶν ὁμογενῶν.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΥΗ

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΕΛΙΑΝΟΣ Ἐπίσκοπος τοῦ Δυτικοῦ τμήματος Νέας Ὑόρκης, Σεβασμιώτατος Lauriston L. Scaife, παρακολουθήσας ἐσχάτως τὰς ἐορτάς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου καὶ ἀντιληφθεὶς, ἰδίως ὁμμασι, τὸ τραγικὸν φαινόμενον τῶν κατεστραμμένων συνεπειᾶν τοῦ τελευταίου πολέμου καὶ τῆς Κομμουνιστικῆς ἀνταρσίας Ἱερῶν Ναῶν τῆς Ἑλλάδος, ἀπηύθυνε θερμοτάτην ἑκκλησίαν πρὸς τοὺς Ναοὺς, τὸν Κλῆρον καὶ τοὺς πιστοὺς τῆς περιφέρειας του προσκαλὼν αὐτοὺς νὰ συνεισφέρουν διὰ τὴν ἀγορὰν τῶν ἀπαραιτήτων διὰ τὴν θείαν Κοινωνίαν ἱερῶν σκευῶν διὰ τετρακοσίους τοῦλάχιστον τῶν ναῶν τούτων. Ἐδήλωσε δέ, ὅτι ὅλαι αἱ εἰσπράξεις, τὰς ὁποίας θὰ πραγματοποιήσῃ ἡ Φιλόπτωχος Ἀδελφότης Κυριῶν τῆς περιοχῆς του, κατὰ τὸ διάστημα τοῦ φθινοπώρου, θὰ διατεθοῦν ἀποκλειστικῶς πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτόν. Ἀναφέρομεν μὲ θαυμάτην συγκίνησιν τὴν πληροφορίαν αὐτήν, διὰ νὰ ἐξάρωμεν τὴν χριστιανικὴν ἀλληλεγγύην, τὴν ὁποίαν κατὰ τὸσον πρακτικὸν τρόπον ἐπιδιώκει νὰ ἐκδηλώσῃ ἡ Ἐπισκοπελιανὴ Ἐκκλησία πρὸς τοὺς ἐμπεριστάτους ἱεροὺς Ναοὺς μας ἐν Ἑλλάδι, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ ὑπομνήσωμεν εἰς τοὺς ἰδικούς μας, κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς, τὸ καθήκον τὸ ὁποῖον ἔχουν, ἂν δὲν ἐπρωτοστάτησαν ὡς ὠφείλον τῆς κινήσεως αὐτῆς, τοῦλάχιστον νὰ μιμηθοῦν τὸ παράδειγμα τὸ ὁποῖον μᾶς δίδουν οἱ ξένοι.

ΟΛΙΓΟΝ ΑΙΜΑ

ΕΠὶ δέκα ἑπτὰ ἡδὴ μῆνας ἡ συμμαχικὴ νεολαία προσφέρει τὰ νειᾶτα της εἰς τὸν ἐν Κορέᾳ διεξαγόμενον ἀγῶνα, διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς ἡμᾶς τὸ θεῖον δῶρον τῆς ἐλευθέρως ζωῆς. Τώρα ζητεῖ ἀπὸ ἡμᾶς ὀλίγον αἷμα, διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ συνεχίσῃ τὸν νικηφόρον ἀγῶνά της. Εἶναι τὸ ὀλιγώτερον, τὸ ὁποῖον ἡμποροῦμεν νὰ προσφέρωμεν εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ριψοκινδυνεύουν χάριν ἡμῶν τὴν ζωὴν των. Ποῖος δύναται νὰ τὸ ἀρνηθῇ;

ΛΟΓΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΟΝ ΠΑΥΛΟΝ

ΕΠΙ ΤΩ ΕΟΡΤΑΣΜΩ ΤΗΣ 1900ης ΕΠΕΤΕΙΟΥ ΑΠΟ ΤΗΣ ΕΛΕΥΣΕΩΣ ΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Καὶ ἐάν εἰς πάντα ταῦτα προστεθῇ ἡ διετὴς φυλάκις αὐτοῦ ἐν Καισαρείᾳ, ἡ διετὴς φυλάκις αὐτοῦ ἐν Ρώμῃ, τὸ τρομερὸν αὐτοῦ ταξίδιον ἀπὸ Καισαρείας εἰς Ρώμην, ὅπου ἐπὶ δέκα τέσσαρα ἡμερονύκτια παλαίει μέσα στὰ κύματα τῆς Μεσογείου μετὰ 276 ἐν ὧν καταδίκων καὶ στρατιωτῶν, τὰ ὅποια δὲν περιγράφει εἰς τὴν πρὸς Κορινθίους ἐπιστολὴν του, ἀλλὰ διέσωσεν ἡμῖν ὁ συνακόλουθος αὐτοῦ Λουκᾶς εἰς τὰς πράξεις, τί θέλομεν εἶπει διὰ τὸν ἄνδρα τοῦτον; τί θέλομεν ἀποκαλέσει τὴν ψυχὴν ταύτην, χρυσὴν ἢ ἀδαμαντίνην; Διότι καὶ ἀπὸ χρυσὸν καὶ λίθους τιμίους τιμιωτέρα ὑπῆρξε καὶ ἀπὸ ἀδάμαντα ἰσχυροτέρα, ὥς λέγει ὁ ἄξιος ἐγκωμιαστὴς τοῦ μεγάλου τούτου ἐγκωμιαζομένου, Χρυσόστομος. Καὶ ἐάν εἰς ὅλα ταῦτα προστεθῇ τὸ τρομερὸν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον καθ' ὅλην του τὴν ζωὴν τὸν κατέτρυχε, τὸ «Ἐδόθη μοι σκόλοψ τῇ σαρκί, ἄγγελος σατάν, ἵνα με κολαφίσῃ, ἵνα μὴ ὑπεραίρωμαι. Ὑπὲρ τούτου τρεῖς τὸν Κύριον παρεκάλεσα, ἵνα ἀποστῇ ἀπ' ἐμοῦ» καὶ εἰρήκῃ μοι, ἀρκεῖ σοι ἡ χάρις μου». (Β', Κορινθ. ια', 7-8).

Τί ἡθελέ τις ὀνομάσῃ τοῦτον; Θεὸν ἢ ἄνθρωπον; Πνεῦμα ἢ ὕλην; Θνητὸν ἢ ἀθάνατον; «Ὅταν μάλιστα ἀκούῃ τοῦτον ψάλλοντα πανταχοῦ καὶ ἐν πᾶσι καὶ ἐν δεσμοτηρίῳ καὶ ἐργαστηρίῳ, καὶ ἐν χαρᾷ καὶ λύπῃ τὸν ὑπέροχον καὶ αἰώνιον ἐκείνον ὕμνον τῆς ἀγάπης, ὁ ὁποῖος θὰ συγκινήσῃ καὶ θὰ διδάσκῃ τὸν χριστιανικὸν κόσμον: «Ἐάν ταῖς γλώσσαις τῶν ἀνθρώπων λαλῶ καὶ τῶν ἀγγέλων, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, γέγονα χαλκὸς ἡχῶν ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον. Καὶ ἐάν ἔχω προφητείαν καὶ εἰδῶ τὰ μυστήρια πάντα καὶ πᾶσαν τὴν γνῶσιν, καὶ ἐάν ἔχω πᾶσαν τὴν πίστιν ὥστε ὄρη μεθιστάνειν, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, οὐδὲν εἰμί» καὶ ἐάν ψωμίσω πάντα τὰ ὑπάρχοντά μου, καὶ ἐάν παραδῶ τὸ σῶμά μου ἵνα καυθήσομαι, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, οὐδὲν ὠφελοῦμαι» ἡ ἀγάπη μακροθυμεῖ, χρηστεύεται, ἡ ἀγάπη οὐ ζηλοῖ, ἡ ἀγάπη οὐ περπερεύεται, οὐ φυσιοῦται, οὐκ ἄσχημονεῖ, οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς, οὐ παροξύνεται, οὐ λογίζεται τὸ κακόν, οὐ χαίρει ἐπὶ τῇ ἀδικίᾳ, συγχαίρει δὲ τῇ ἀληθείᾳ πάντα στέγει, πάντα πιστεύει, πάντα ἐλπίζει, πάντα ὑπομένει, ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει, εἴτε δὲ προφητεῖαι καταργηθῶσιν» εἴτε γλώσσαι, παύσονται» εἴτε γνῶσις, καταργηθήσεται». (Α'. Κορινθ. 13 1-8). Μία ἀγάπη ἀπέραντος, μὴ διακρίνουσα φίλους καὶ ἐχθρούς, ἡμετέρους καὶ ξένους, ὁμοθρήσκους καὶ ἀλλοθρήσκους, ὁμοφύλους καὶ ἀλλοφύλους, ἀλλὰ πάντας τοὺς ἀνθρώπους θεωροῦσα ἀδελφούς, ὥς τέκνα τοῦ ἐνὸς πατρὸς ἐν οὐρανοῖς. Ἐκ

Ὑπὸ Κ. ΚΑΡΑΚΑΤΣΑΝΗ

τῆς ἀγάπης ταύτης ἐλατούμενος ἔκανε τὰ πάντα καὶ ὑπὸ τῆς ἀγάπης ταύτης ἠλεκτριζόμενος ὑφίστατο ὅλα. Διότι, ἐν τῇ μεγάλῃ αὐτοῦ διανοίᾳ, διέγνω ὅτι τὸ περιεχόμενον τῆς θρησκείας, ἡ οὐσία τῆς ἠθικότητος, τὸ Α καὶ τὸ Ω τοῦ νόμου, οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἀγάπη. Ἀγάπη ἐνεργὸς καὶ ζῶσα, ἐκδηλουμένη διὰ λόγων καὶ δι' ἔργων, καὶ ἐν χαρᾷ καὶ λύπῃ καὶ ἐν χορτασμῷ καὶ ἐν πείνῃ καὶ ἐν γάμῳ καὶ ἐν κηδείᾳ, δι' ὃ καὶ ἀπεκάλει ταύτην πλήρωμα τοῦ νόμου, σύνδεσμον τῆς τελειότητος. Παῦλος καὶ ἀγάπη, ἀγάπη καὶ Παῦλος, εἶναι ἕν καὶ τὸ αὐτό. Τὸν νοῦν του φωτίζει ἡ ἀγάπη, τὴν καρδίαν του θερμαίνει ἡ ἀγάπη, τὴν γλῶσσάν του κινεῖ ἡ ἀγάπη, τοὺς πόδας του τοὺς ὠθεῖ ἡ ἀγάπη, τοὺς κινδύνους τοὺς ὑφίσταται ἐξ ἀγάπης, τὰ πάντα κάμνει ἐξ ἀγάπης, θνήσκει καὶ ζῇ ἐξ ἀγάπης. «Ἐνα φωτεινὸν μετέωρον θὰ ὑψοῦται μέσα εἰς τοὺς μαϊνάνδρους τοῦ χρόνου ὑπεράνω τοῦ κονιορτοῦ τῶν ἀνθρωπίνων γενεῶν καὶ νέραν τῶν ὀρίων τοῦ χρόνου, τὸ ὁποῖον θὰ φωτίζει, θὰ ὑψώνει, θὰ ἠλεκτρίσῃ, θὰ γοητεύῃ κάθε ἀνώτερον πνεῦμα καὶ εὐγενῆ ψυχὴν. Ἡ λέξις ἀγάπη ἐρμηνεύεται καὶ ἐννοεῖται διὰ τοῦ Παύλου καὶ μόνον διὰ τοῦ Παύλου.

Ἀλλὰ τί λέγω; Ἄν ὁ Παῦλος ἐτιμᾶτο μόνον διὰ τὴν ἀγάπην του πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον, δὲν θὰ ἦτο ἄξιος ἐπαίνου. Ἄν πάλιν ἐτιμᾶτο μόνον διὰ τοὺς κινδύνους τοὺς ὁποῖους ὑφίστατο διὰ τὴν διάδοσιν τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ τότε δὲν θὰ ἦτο ἄξιος ἐγκωμίων. Ἄν ἐθαυμάζετο μόνον διὰ τὴν πίστιν του πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν εὐγλωττίαν του καὶ τότε δὲν θὰ ἦτο ἄξιος τῆς σήμερον ἐορτῆς. Ἄν ὡσαύτως ἐπαίνεῖτο διὰ τὰς μακρὰς ὁδοιπορίας του καὶ τὰς φλογεράς ἐπιστολάς του, τὰς ὁποίας ἔστειλε παντοῦ πρὸς φωτισμὸν τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ τότε δὲν θὰ ἦτο εἰς θέσιν νὰ λέγεται μέγας εὐεργέτης τῆς ἀνθρωπότητος. Ἀλλὰ πάντα ταῦτα αὐτοῦ πράξαντος, εἰς ὅσον οἶόν τε ἀνώτερον βαθμὸν, ποῖα γλῶσσα θὰ δυνηθῇ νὰ πλέξῃ ἐπαξίως τὸ ἐγκώμιον τούτου; Ὅχι, εἰς ἐμέ εἶναι ἀδύνατον.

«Οὐδ' εἰ μοι δέκα μὲν γλώσσαι, δέκα δὲ στόματ' εἴεν, φωνὴ δὲ ἄρρηκτος, χάλικον δὲ μοι ἦτορ ἐνείη». (Ὁμήρ. Ἰλ. Β'. 489-490).

Ἐλᾶτε σεῖς Κορινθιοί, Θεσσαλονικεῖς, Φιλιππίσιοι, Κολοσσαεῖς, Λαοδικεῖς, Γαλάται, Ἐφέσιοι, Κύπριοι, Κρήτες, Ρωμαῖοι, οἱ ποικιλώνυμοι λαοὶ οἱ οἰκοῦντες τὰ παράλια τῆς Μεσογείου τῶν τριῶν Ἠπείρων ἀναστήτε καὶ ἐλᾶτε εἰς ἡμᾶς σήμερον, ἵνα ὁμιλήσῃτε περὶ τῶν μόχθων καὶ κόπων, περὶ τοῦ πατρικοῦ ἐν-

διαφέροντος, περὶ τῶν νοουθεσιῶν τῆς ἀγάπης ταύτης, τὴν ὁποῖαν ὁ Παῦλος ποικιλοτρόπως ἐπεδαψίλευσεν εἰς ἡμᾶς; Ποῦ εἶσαι δεσμοφύλακα τῶν Φιλίππων, ὅπου σπασάμενος μάχαιραν ἐπρόκειτο νὰ ἀναιρέσῃς ἐαυτόν, ἔλα νὰ μᾶς εἴπῃς σὺ καὶ ἡ οἰκογένειά σου περὶ τοῦ πατρικοῦ ἐνδιαφέροντος τοῦ ἀνδρός τούτου. Ποῦ εἶσαι Ὁνήσιμε, δοῦλε ἀγαθέ, ὁ ὁποῖος ἐγκατέλειψες τὸν Κύριόν σου καὶ ἦλθες ἀπὸ Κολοσσᾶς εἰς τὴν φυλακὴν ἐν Ρώμῃ, καὶ σὲ ἀπέστειλε ἐφωδιασμένον πάλιν μὲ τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην πρὸς Φιλήμονα, ἡ ὁποία θὰ ἀποτελῇ τὴν διακήρυξιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀτόμου; Ἔλα σὺ — τὰ ἐμὰ σπλάγχχνα—ἵνα ὁμιλήσῃς περὶ τοῦ ἀδελφικοῦ ἐνδιαφέροντος τοῦ μεγάλου τούτου. Ποῦ εἴσθε κατὰδικοὶ καὶ στρατιῶται τοῦ πλοίου τοῦ τρομεροῦ ἐκείνου ταξειδίου, τοὺς ὁποίους παρώτρυνε νὰ φάγετε καὶ παρεμύθει ὁ ἀνὴρ οὗτος ἐπὶ δέκα τέσσαρα ἡμερονύκτια ἐν τῷ σκότει καὶ ἐν τοῖς θάθεσι τοῦ πόντου; Ποῦ εἶσαι Φοίβη τῶν Κεχρεῶν, Προίσκιλλα, Λυδία, Χλόη καὶ ἄλλαι εὐγενεῖς γυναῖκες συνεργάτιδες τοῦ ἀνδρός τούτου — εἰς τὸ ἔργον τῆς ἀνακαινίσεως τοῦ κόσμου; Ποῦ εἶσαι Τιμόθεε, Μάρκε, Λουκᾶ, Βαρνάβα, Σίλα, Τίτε, Ἀπολλῶν, Ἀρίσταρχε, Τρόφιμε, Γάϊε, Τυχικέ, καὶ ὅλοι ἐσεῖς οἱ ἐκλεκτοὶ ἄνδρες τοῦ ἐκλεκτοῦ ἐπιτελείου τοῦ πνευματικοῦ τούτου στρατηγοῦ, ἔλατε ὅλοι ὁμοῦ ἐνώσατε τὴν φωνήν σας καὶ ὁμιλήσατε καὶ διακηρύξατε πρὸς τοὺς μεγάλους καὶ ἰσχυροὺς τῆς γῆς, πρὸς τοὺς λογίους, πολιτικούς, σοφοὺς, διπλωμάτας, πρὸς ὅλα τὰ στρώματα καὶ τὰς μάζας τῆς κοινωνίας, ὅτι ἄνευ τῶν ἰδεωδῶν ἐκείνων διὰ τὰ ὁποῖα ἠγωνίσθη ὁ θεμελιωτὴς καὶ ἥρωας οὗτος δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἐλευθέρᾳ κοινωνία καὶ πολιτισμὸς καὶ ἔθνος καὶ ἀνθρωπότης καὶ ἀνώτερος θίος. Μακρὰν τῶν ἰδεωδῶν τούτων μόνον ζόφος καὶ σκότος καὶ νέκρωσις θὰ ἐπικρατῇ. Ποῦ εἴσθε τέλος σεῖς Ρωμαῖοι, ἐκατόνταρχοι, διοικηταί, ἀνθύπατοι, χιλιάρχοι, βασιλεῖς, Καίσαρες, Ἰούλιε Πόπλιε, Φῆστε, Ἀγρίππα Φῆλιξ, Λυσία, ἔλατε, ἵνα ἐκφράσῃτε πρὸς ἡμᾶς διὰ μίαν ἀκόμη φοράν τὸν θαυμασμόν καὶ τὴν ἐκπληξίν σας περὶ τῆς ἀταραξίας καὶ τῆς φωτοβόλου λάμψεως τοῦ ἀνωτέρου τούτου ἀνδρός, τὸν ὁποῖον «θαυμάσατε λίαν»; Ἰδοὺ διατὶ ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, ὁ περισσότερον παντὸς ἄλλου ἐννοήσας, αἰσθανθεῖς, εἰσδύσας εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Παύλου καὶ ἐρμηνεύσας ἀπάσας τὰς ἐπιστολάς αὐτοῦ, ἀφιερώνει ἐπτά ὁμιλίας ἢ μᾶλλον πραγματείας πρὸς τὸν Ἀπόστολον, ἐν ταῖς ὁποῖαις παραβάλλων τὸν Παῦλον πρὸς ὅλους τοὺς μεγάλους ἀνδρας τῆς τε Παλαιᾶς καὶ Καινῆς Διαθήκης, εὐρίσκει τοῦτον ὑπέρτερον πάντων καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν ἀγγέλων, διότι ἂν καὶ ἐπὶ τῆς γῆς εὕρισκόμενος καὶ σῶμα θνητὸν περιβεβλημένος ἡμιλλᾶτο μὲ τὰς ἐν οὐρανοῖς ἀσμάτους δυνάμεις.

Ἄλλ' ὁ Παῦλος δὲν ὑπῆρξε ὁ πρῶτος, ὅστις διέδωσε τὸν χριστιανισμόν ἀνά τὰ πέρατα τοῦ κόσμου, δὲν ὑπῆρξε ὁ πρῶτος ὅστις ἱδρυσεν τὰς πρώτας χρι-

στιανικὰς ἐκκλησίας, ὠργάνωσε καὶ ἔδωκε ἐνότητά ἐν αὐτάς, δὲν ὑπῆρξε ὁ πρῶτος ὅστις ἐχώρισε τὸν χριστιανισμόν ἀπὸ τοὺς τύπους τοῦ ἐβραϊκοῦ νόμου, δὲν ὑπῆρξε ὁ πρῶτος ὅστις διέσωσε τὸν χριστιανισμόν ἀπὸ τὸν συγκριτισμόν, τ. ἔ. ἀπὸ τὴν συγχώνευσιν τῶν διαφόρων θρησκειῶν μεταξὺ ἀνατολῆς καὶ δύσεως, ἀλλ' ὑπῆρξε ὁ πρῶτος καὶ ὁ μέγιστος πάντων, ὅστις ἐν τῇ διακρινούσῃ αὐτὸν ὀξυνοίᾳ διέγνω τὸ τε χριστιανικὸν καὶ ἑλληνικὸν πνεῦμα καὶ συνύφανε ταῦτα κατὰ τρόπον ἀριστοτεχνικόν, γράψας ἑλληνιστὶ τὰς ἐπιστολάς αὐτοῦ καὶ διὰ τὰς δύο πρὸς Θεσσαλονικεῖς, τὰ πρῶτα καὶ ἀρχαιότερα ἑλληνιστὶ γραφέντα μνημεῖα τῆς Καινῆς Διαθήκης. Ἡ εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν γραφὴ τῶν θείων τοῦ Εὐαγγελίου ρημάτων, τῆς ὁποίας πρῶτος ὑπῆρξεν εἰσηγητὴς ὁ Παῦλος, ἔδωκε τὴν ἀναθίωσιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τὴν δημιουργίαν τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας. Οὕτω διὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀνέζησε ὁ Ἑλληνισμὸς καὶ διὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ διεδόθη ὁ Χριστιανισμός. Συνυφάνθη ἡ Ἑλληνικὴ φιλοσοφία μετὰ τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης, ἡ ἑλληνικὴ ρητορική μετὰ τῆς χριστιανικῆς ἀρετῆς, ἡ γλῶσσα τοῦ Πλάτωνος μετὰ τῶν θείων ρημάτων τοῦ Ναζωραίου, ἡ Σιών μετὰ τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ἡ Ἱερουσαλὴμ μετὰ τῆς βασιλίδος τῶν πόλεων καὶ ἐτέθησαν διὰ χειρὸς ἀνδρός ἐνὸς τὰ θεμέλια τοῦ ἐλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ, ὑπὸ τὴν σκέπην καὶ ἐπίδρασιν τοῦ ὁποίου ἐπὶ δύο χιλιάδας ἔτη ἐχαλοχρήθησαν, ἀνέπνευσαν, ἔζησαν, ἐκινήθησαν, ζοῦν καὶ θὰ κινοῦνται καὶ θὰ διδάσκονται καὶ θὰ ἐμπνέωνται γενεαὶ γενεῶν. Ἡ εὐγνωμοσύνη ὅλου τοῦ κόσμου καὶ εἰδικῶς ἡμῶν τῶν Ἑλλήνων θὰ εἶναι ἀπεριόριστος πρὸς τὸν μέγαν τοῦτον ἄνδρα. Ἰδοὺ, διατὶ ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Πολιτεία ἀδελφωμένοι καὶ ἀπὸ κοινῆς εὐγνωμονοῦσαι, ὥρισαν τὴν ἑορτὴν ταύτην τῆς χιλιοστῆς ἐνακοσιοστῆς ἐπιτελείου ἀπὸ τῆς διαβάσεως αὐτοῦ ἀπὸ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ διὰ τὴν Ἑλλάδα.

Ἀπορεῖ τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα, ἀναλογιζόμενον τί θὰ ἦτο σήμερον ὁ Ἑλληνισμὸς ἄνευ τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ διὰ ἄνευ τοῦ Παύλου. Μετὰ τὴν πτώσιν τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τοὺς Ρωμαίους (τὸ 145 π. Χ.), Ἑλλάς δὲν ὑπῆρχε. Καὶ ἂν αὕτη εἴχε ὑποδουλώσῃ πνευματικῶς τὴν Ρώμην, αἱ Ρωμαῖκαὶ λεγεῶνες σὺν τῷ χρόνῳ θὰ ἐξηφάνιζον τὰ ἴχνη τῆς Ἑλληνικῆς ὑπάρξεως καὶ τὸ Λατινικὸν πνεῦμα θὰ ἀντικαθίστα τὸ Ἑλληνικόν. Ἀλλὰ θεῖα προνοία διὰ τοῦ καλάμου τοῦ μικροσώμου τούτου Ἰουδαίου καὶ Ἑλληνιστοῦ Παύλου, ἀνέζησε ἡ αἰωνία Ἑλλάς καὶ τὸ αἰώνιον Ἑλληνικὸν πνεῦμα. Συνυφάνθη τόσον στενῶς ὁ Ἑλληνισμὸς μετὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὥστε εἶναι δύσκολον νὰ ἐννοήσῃ τις τὸν ἕνα ἄνευ τοῦ ἄλλου καὶ ἀντιστρόφως τὸν πρῶτον ἄνευ τοῦ δευτέρου. Ἐνα ἔργον τεράστιον καὶ Ἡράκλειον, τὸ ὁποῖον μετέβαλε τὴν ὄψιν τοῦ κόσμου.

(Συνέχεια καὶ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον)

Ἑκκλησιαστικὴ Κίνησις

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

—Τὴν 13ην Ὀκτωβρίου, ἡ Α. Σε-
 βασιμότης ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, συν-
 οδεύμενος ὑπὸ τοῦ Ἀρχιδιακόνου
 του Νεοφύτου, ἐπεσκέφθη τὴν
 Κοινότητα Cambridge, Mass., καὶ
 ἐχοροστάτησε εἰς τὸν ἑσπερινόν,
 κατὰ τὸν ὁποῖον καὶ ὠμίλησε πρὸς
 τοὺς συγκεντρωθέντας ὁμογενεῖς.
 Τὴν ἐπομένην ἔλειτούργησε καὶ
 ἐτέλεσε τὰ ἐγκαίνια τοῦ Κοινοτι-
 κοῦ Ναοῦ τῶν Ἀγ. Κωνσταντίνου
 καὶ Ἑλένης.

—Τὴν 21ην, ἐτέλεσε τὰ ἐγκαίνια
 τοῦ νεοδημητρίου περικαλλοῦς ναοῦ
 τῆς Κοινότητος Ἀγίου Γεωργίου -
 Νέας Ὑόρκης, κατὰ τὰ ὁποῖα ὠ-
 μίλησεν ἐπικαίρως πρὸς τοὺς συρ-
 ρεύσαντας ὁμογενεῖς.

—Τὴν 25ην, ἐπεσκέφθη τὸν Κοι-
 νοτικὸν Ναὸν Ἀγίου Γεωργίου -
 Ἀγίου Δημητρίου, Νέας Ὑόρκης,
 ἐχοροστάτησε κατὰ τὸν ἑσπερι-
 νὸν καὶ ὠμίλησε μετὰ θέμα τὸν Ἀ-
 γιον Δημήτριον.

—Τὴν 26ην, ἔλειτούργησε καὶ ἐ-
 κήρυξε τὸν Θεῖον Λόγον εἰς τὸν
 ἑορτάζοντα Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἀ-
 γίου Δημητρίου ἐν Jersey City, N.
 J., τὸ δὲ ἑσπέρας ἔδωκε διάλεξιν
 ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Καθεδρικοῦ τῆς
 Νέας Ὑόρκης, μετὰ θέμα «Ὁ Ἀπό-
 στολος Παῦλος».

—Τὴν 28ην, ἔλειτούργησεν εἰς
 τὸν Καθεδρικὸν Νέας Ὑόρκης καὶ
 προέστη τῆς Δοξολογίας ἐπὶ τῇ
 ἐθνικῇ ἑορτῇ.

—Τὴν 29ην, παρεκάθησεν εἰς
 γεῦμα δοθέν ὑπὸ τοῦ Δημάρχου
 Νέας Ὑόρκης πρὸς τιμὴν ἀντιπρο-
 σωπείας τραυματιῶν τῶν ἐν Κο-
 ρέα μαχομένων δυνάμεων τῶν Ἡ-
 νωμένων Ἑθνῶν.

Ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Νύσσης Κοσ Γερμανός

—Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος
 Νύσσης κ. Γερμανός, ἐπισκεφθεὶς
 διὰ τὸ 1951 τὴν Κοινότητα Hope-
 well, Va., ἐτέλεσε τὴν Θεῖαν Λει-
 τουργίαν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ αὐτῆς, τι-
 μωμένῳ ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἀγίας
 Ἑλπίδος τὴν 21ην Ὀκτωβρίου
 καὶ ὠμίλησεν ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐ-
 αγγελίου. Μετὰ τὴν Θ. Λειτουργί-
 αν μεταβάς εἰς τὸ Νεκροταφεῖ-
 ον τῆς πόλεως, ἀνέγνωσε κοινὸν
 Τρισάγιον ὑπὲρ τῶν ἐν αὐτῷ τα-
 φέντων ὁμογενῶν μας.

—Τὸ ἑσπέρας τῆς ἰδίας, ὠμίλη-
 σε διὰ μακρῶν εἰς τοὺς ἐν τῇ νε-
 οδημητῷ αἰθούσῃ συγκεντρωθέν-
 τας ὁμογενεῖς μας καὶ ἀπήντησεν
 εἰς διαφόρους ἐρωτήσεις ὑποβλη-
 θείσας ἐκ μέρους τῶν παρευρε-
 θέντων.

—Τὴν 27ην Ἰδίου, φθάσας εἰς
 Danville, Va., ἀνέγνωσεν Ἑσπερι-
 νὸν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἀγ. Πέ-
 τρου, τὴν δὲ ἐπομένην ἐτέλεσε τὴν
 Θ. Λειτουργίαν καὶ ὠμίλησε μετὰ
 θέμα «Ἡ 28η Ὀκτωβρίου καὶ τὸ
 ὄχι της». Μετὰ τὴν Θ. Λειτουργί-
 αν, μεταβάς εἰς τὸ Νεκροταφεῖον,
 ἔψαλε κοινὸν Τρισάγιον ὑπὲρ τῶν
 αὐτόσε κειμένων ὁμογενῶν μας.

—Τὴν 29ην Ἰδίου, ἐπεσκέφθη τὸ
 Κοινοτικὸν μας ἀπογευματινὸν
 Σχολεῖον καὶ ὠμίλησε πρὸς τοὺς
 μαθητάς, πρὸς τοὺς ὁποίους ἔδω-
 κε διάφορα μικρὰ δῶρα ἀπὸ μέ-
 ρους τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ ἐν-
 θύμια.

—Τὴν 31ην Ἰδίου μηνός, ἔδωκεν
 ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ἱ. Ναοῦ διάλε-
 ξιν, εἰς τὴν ὁποῖαν παρευρέθησαν
 ὅλοι σχεδὸν οἱ ὁμογενεῖς καὶ ἀ-
 πήντησεν εἰς διαφόρους ἐρωτήσεις
 τῶν.

—Τὴν 1ην Νοεμβρίου, ἀνελθὼν
 εἰς Pottsville, Pa., παρευρέθη καὶ
 ὠμίλησεν εἰς τὸ δεῖπνον τοῦ αὐ-
 τόσε Ἀρχιεπικού Τμήματος ἐπ' εὐ-
 καιρίᾳ τῆς εἰκοσιπενταετηρίδος
 του.

—Τὴν 2αν Ἰδίου μηνός, μεταβάς
 εἰς Reading, Pa., ἐπεσκέφθη τὸν
 ἐντ. Δήμαρχον τῆς πόλεως καὶ τὸ
 ἀπογευματινὸν μας σχολεῖον.

—Τὴν 3ην Ἰδίου μηνός, συνωμί-
 λησε καὶ συνεδείπνησε μετὰ δια-
 φόρων ἐπιτροπῶν, τὸ δὲ ἑσπέρας
 ἔψαλε Ἑσπερινὸν καὶ ὠμίλησε μετὰ
 θέμα: «Ἡ προσευχὴ ποτὲ δὲν μέ-
 νει ἀναπάντητος».

Μεθ' ὃ κατελθὼν ἐν τῇ αἰθούσῃ
 τῆς Κοινότητος ἔδωκε διάλεξιν
 περὶ Ἑλληνικοῦ καὶ Ἀμερικανι-
 κοῦ πολιτισμοῦ.

—Τὴν Κυριακὴν, 4ην Νοεμβρί-
 ου, ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν
 καὶ ὠμίλησεν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν
 38 ἐτῶν τῆς Κοινότητος, ἔκειρε δὲ
 καὶ 7 ἀναγνώστους.

Μετὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν πα-
 ρευρέθη εἰς τὸ μυστήριον θαπτί-
 σματος τοῦ θυγατρικοῦ τοῦ Ἱερατ.
 Προϊσταμένου καὶ παρεκάθησεν
 εἰς γεῦμα παρατεθὲν εἰς ὁμογε-
 νὲς ξενοδοχεῖον.

—Τὴν 8ην Ἰδίου μηνός, ἀνελθὼν
 εἰς Νέαν Ὑόρκην, ἔλαθε μέρος
 εἰς τὴν ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ τῆς
 Ἀγίας Τριάδος γενομένην χειρο-
 τονίαν τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Ἀ-
 θύδου κ. Εἰρηναίου.

Ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Σικάγου Κοσ Γεράσιμος

—Τὴν 3ην Ὀκτωβρίου, ὁ Θεοφ.
 Ἐπίσκοπος Σικάγου κ. Γεράσι-
 μος ἔιχε καλέσει εἰς τὰ Γραφεῖα
 τῆς ἐν Σικάγῳ Ἐπισκοπῆς τοὺς

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΒΥΔΟΥ ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τοῦ Οἰκουμε-
 νικοῦ Πατριαρχείου ἐξέλεξε παμ-
 ψηφει τὸν πανοσιολογίωτατον Ἀρ-
 χιμανδρίτην κ. Εἰρηναῖον Κασι-
 μάτην Ἐπίσκοπον, ὑπὸ τὸν τίτλον
 τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμψάσης Ἱ-
 εράς Ἐπισκοπῆς Ἀθύδου, διὰ τὴν
 διαποίμανσιν τῶν ἐν Νοτίῳ Ἀμε-
 ρικῇ ἐγκατεστημένων ὀρθοδόξων
 ὁμογενῶν.

Ἡ χειροτονία ἐγένετο ἐν τῷ Κα-
 θεδρικῷ Ναῷ τῆς Νέας Ὑόρκης,
 τῇ 8ῃ Νοεμβρίου.

Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος
 Ἀθύδου κ. Εἰρηναῖος, ἐγεννήθη ἐν
 Ἀργοστολίῳ, Κεφαλληνίας. Λα-
 βὼν τὴν πρώτην ἐκπαίδευσιν ἐν τῇ
 γενετείρᾳ του, ἐστάλη εἰς τὴν ἐν
 Ἱεροσολύμοις Σχολὴν τοῦ Σταυ-
 ροῦ καὶ ἀκολούθως εἰς τὴν Θεο-
 λογικὴν Σχολὴν τῆς Χάλκης. Με-
 τὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν Θεολο-
 γικῶν του σπουδῶν, διετέλεσεν Ἱ-
 εροκήρυξ καὶ διδάσκαλος ἐν Κων-
 σταντινουπόλει, κατόπιν δὲ ὑπη-
 ρέτησεν ὡς Ἱεροκήρυξ ἐν Κεφαλ-
 ληνίᾳ καὶ ἐν Ἀθήναις. Κνωθεῖ-

σης τῆς θέσεως ἐφημερίου ἐν Μελ-
 βούρνη τῆς Αὐστραλίας, ἐτοπο-
 θετήθη εἰς αὐτὴν καὶ παρέμεινεν
 ἐκεῖ ἐπὶ ἑξαετίας.

Ἀφικθεὶς εἰς Ἀμερικὴν κατὰ τὸ
 ἔτος 1926, διορίσθη ἐφημέριος ἐν
 Ἀγίῳ Φραγκίσκῳ τῆς ἐκεῖ Ἑλλη-
 νικῆς Κοινότητος τῆς Ἀγίας Τρι-
 ᾰδος, μετὰ ταῦτα δὲ ἐτοποθετήθη
 ἐς Ἱερατικὸς Προϊστάμενος τῆς
 Κοινότητος GARY, INDIANA, τὴν
 ὁποίαν ὑπηρετεῖ μέχρι τοῦδε, ἐπὶ
 ὁλόκληρον εἰκοσαετίαν. Κατὰ τὸ
 μακρὸν τοῦτο χρονικὸν διάστημα
 πολλὰ ἔργα εὐποίας ἐγένοντο εἰς
 τὴν Κοινότητα Gary, Indiana, χάρις
 εἰς τὴν δραστηριότητα, τὸν ζῆλον
 καὶ τὴν ἐνεργητικότητα τοῦ Ἱε-
 ρατικοῦ τῆς Προϊσταμένου.

Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος
 Ἀθύδου κ. Εἰρηναῖος, διετέλεσεν
 ἐπὶ ἔτη ἀντιπρόεδρος τοῦ ἐν Gary,
 Indiana, Ministerial Association καὶ
 μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου
 τοῦ ἐκ λευκῶν καὶ Μαύρων
 Συλλόγου National Urban League.

ιερατικούς προϊσταμένους και Προέδρους των ἐν Σικάγῳ Ἑλληνικῶν Κοινοτήτων καὶ συνεζήτησε μετ' αὐτῶν τὸν τρόπον τῆς καλυτέρας ἐφαρμογῆς τοῦ θεσμοῦ τοῦ Δεκαδολλαρίου καὶ ἀνέπτυξεν αὐτοῖς τὴν οἰκονομικὴν θέσιν τοῦ Μεγάλου τῆς Ἐπισκοπῆς.

—Τῇ 6ῃ Ὀκτωβρίου, ἐντολῇ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου, ἐχειροτόνησε Διάκονον τὸν ἀπόφοιτον τῆς ἐν Μπρουκλᾶιν Θεολογικῆς μας Σχολῆς κ. Χρυσόστομον Κ. Σελίμον, τὴν δὲ ἐπομένην ἐχειροτόνησεν αὐτὸν εἰς Πρεσβύτερον, προοριζόμενον διὰ τὴν Κοινότητα Ντόλουθ, Μινнесότας.

—Τὴν 14ην, ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου καὶ ἐχειροτόνησεν εἰς Πρεσβύτερον τὸν διάκονον τοῦ Ναοῦ τούτου κ. Παναγ. Ρεξίνην, ὑπηρετοῦντα ἤδη εἰς τὴν Κοινότητα Σάουθ Μπέντ, Ἰνδιάν.

—Τὴν 21ην, παρακληθεὶς ὑπὸ τῆς Ὁμοσπονδίας Στερεοελλαδιτῶν, τελοῦσης τὸ Ἐθνικὸν αὐτῆς Συνέδριον, ἐτέλεσε τὴν θείαν Λειτουργίαν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου καὶ ὠμίλησε περὶ τοῦ θεσμοῦ τοῦ Δεκαδολλαρίου.

—Τὴν 26ην, ἐορτάζοντος τοῦ Ἱ. Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ἀφ' ἐσπέρας μὲν ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν Ἑσπερινόν, περιστοιχούμενος ὑφ' ὀλοκλήρου τοῦ κλήρου τοῦ Σικάγου, τὴν δὲ ἐπομένην, ἐτέλεσε τὴν θείαν Λειτουργίαν καὶ ἐχοροστάτησε κατὰ τὴν Δοξολογίαν ἐπὶ τῇ καταλήψει τῆς Θεσσαλονίκης τῷ 1912.

—Τῇ 28ῃ, ἐλειτούργησεν ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καὶ ὠμίλησε κατὰ τὴν ψαλεῖσαν δοξολογίαν περὶ τοῦ «ΟΧΙ» τοῦ αἰμνήστου Ἰωάννου Μυταξᾶ ἐξιστορήσας, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ, τοὺς ἀγῶνας τοῦ Ἑθνικοῦ καὶ καταλήξας εἰς τὸν πόλεμον τοῦ 40 καὶ 41.

Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ κ. Ἰεζεκιήλ

Τὴν 17ην Ἰουλίου ἐτέλεσε τὴν θείαν Λειτουργίαν ἐν τῷ Παρεκκλησίῳ τῆς Σχολῆς καὶ ἔψαλε Μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τῆς μεγάλης δωρητρίας τῆς Σχολῆς Σεβαστῆς Σταυριανοῦ.

Τὴν Κυριακὴν, 22αν Ἰουλίου, ἐλειτούργησε καὶ ὠμίλησεν ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῆς Ἁγίας Τριάδος εἰς Γουώτερμπορ, Κονν., ἐχειροτόνησε δὲ τὸν διάκονον κ. Ἰωάννην Ρωμανίδην εἰς ἱερέα.

Τὴν Κυριακὴν, 29ην Ἰουλίου, ἐλειτούργησε καὶ ὠμίλησεν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Κοινότητος Γουέμπστερ, Μασσ.

Τὴν 3ην Αὐγούστου προέστη τῆς ἱερᾶς Τελετῆς τῆς Παρακλήσεως πρὸς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῆς Ἁγίας Τριάδος Μπρίτζπορτ, Κονν.

Τὴν 4ην Αὐγούστου ἔψαλε Παράκλησιν πρὸς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον εἰς τὴν Κοινότητα τοῦ Στάμφορτ, Κονν., μετὰ τὴν ὁποίαν προέστη Γενικῆς Συνελεύσεως τῶν δύο Κοινοτήτων τῆς Παροικίας, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐλήφθη ἡ ἀπόφασις νὰ συγχωνευθοῦν αὐταὶ εἰς μίαν.

Τὴν Κυριακὴν, 5ην Αὐγούστου, ἐλειτούργησε καὶ ὠμίλησεν εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Βαρβάρας εἰς Νιού Χέβεν, Κονν.

Τὸ ἐσπέρας τῆς ἰδίας ἡμέρας μετέβη εἰς Λόουελ, Μασσ., ὅπου παρέστη εἰς τὸν Πανηγυρικὸν Ἑσπερινὸν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Μεταμορφώσεως εἰς τὸν ὁποῖον ἐχοροστάτησεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σισανίου καὶ Σιατίστης κ. κ. Ἰάκωθος.

Τὴν 6ην Αὐγούστου, ἐορτὴν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος, ἐλειτούργησεν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Λόουελ, Μασ.

Τὸ ἐσπέρας τῆς ἰδίας ἡμέρας ἐτέλεσε τὴν Παράκλησιν πρὸς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τῆς Κοινότητος Πόρτλαντ,

Μαῖην.

Τὸ ἐσπέρας τῆς Τετάρτης, 8ης Αὐγούστου, ἐτέλεσε τὴν Παράκλησιν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου ἐν Πόρτσμουθ, Ν. Χ.

Τὴν Κυριακὴν, 12ην Αὐγούστου, ἐλειτούργησε καὶ ὠμίλησεν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Ἁγίας Τριάδος εἰς Φίτσμποργκ, Μασσ., ἔνθα, παραμείνας ὀλόκληρον τὴν ἡμέραν, ἐτέλεσεν Ἑσπερινὸν καθὼς καὶ Παράκλησιν πρὸς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον.

Τὴν Δευτέραν, 13ην Αὐγούστου, προέστη τῆς ἱερᾶς Παρακλήσεως τῆς Θεοτόκου εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ Βοστώνης.

Τὴν 14ην Αὐγούστου ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν Μέγαν Ἑσπερινὸν τῆς Παναγίας ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Κοιμήσεως εἰς Σόμερβιλ, Μασσ.

Τὴν ἐπομένην, ἐορτὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ἐλειτούργησεν ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῆς Κοινότητος Ντάνμπορ, Κονν., ὅπου παρέμεινε ὀλόκληρον τὴν ἡμέραν καὶ ἐτέλεσε τὸ ἐσπέρας τὴν ἀκολουθίαν τῆς Παρακλήσεως, προέστη δὲ καὶ Γενικῆς Συνελεύσεως τῶν μελῶν τῆς Κοινότητος.

(Συνέχεια σελὶς 23)

ΔΙΑΦΩΤΙΣΤΙΚΑΙ ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

Παρακληθεὶς ὑπὸ τοῦ Δόκτορος Melzner, ὁ Διευθυντὴς τῆς Παιδείας κ. Νικόλαος Βαβούδης, ὠμίλησε καὶ ἀπήντησεν εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῶν φοιτητῶν καὶ φοιτητριῶν τῆς Ἱστορίας τοῦ Πολιτισμοῦ τοῦ Κολλεγίου τῆς Πόλεως Νέας Ὑόρκης. Κατὰ τὴν διάρκεια αὐτὴν παράδοσιν, τύπου Seminar, ὁ κ. Βαβούδης ἐπραγματεύθη τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν Ἀρχαίων Σπαρτιατῶν καὶ Ἀθηναίων, τὴν πνευματικὴν των ζωὴν, τὰ δημοκρατικὰ καὶ στρατιωτικὰ ἰδεώδη, διηκρίνισε τὴν διαφορὰν τοῦ θεσμοῦ δουλείας ἐν Ἀθήναις καὶ Σπάρτῃ, τὴν ἀνατροπὴν τῶν Σπαρτιατοπαίδων καὶ Ἀττικοπαίδων, τὰς διαφορὰς τοῦ πολιτεύματος, ἔδωκε τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς λέξεως μουσική, καὶ διέλυσε πολλὰς παρεξηγήσεις περὶ τῶν θρησκευτικῶν καὶ κοινωνικῶν θεσμῶν τῶν ἀρχαίων, χωρὶς νὰ παραλειφθοῦν καὶ αἱ εἰκόνες τῆς ζωῆς ὡς φαίνονται εἰς τοὺς δραματικούς συγγραφεῖς, καὶ εἰς τὸν Ἀριστοφάνην. Ὁ καθηγητὴς Melzner εἰς τὸ τέλος ἀνέγνωσε ὅσα λέγει ὁ Macaulay περὶ τοῦ ἀφθάστου πολιτισμοῦ τῶν Ἀθηναίων, ἀπήγγειλε μερικὰς περικοπὰς τοῦ Ἐπιταφίου τοῦ Περικλέους καὶ ἐξέφρασε τὴν χαρὰν του ὅτι ἕνας ἐκπρόσωπος τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος ἐπεστάτησεν εἰς τὸ πνευματικὸν φροντιστήριον τοῦ ἰδρύματος τούτου.

Ὁμοίως κατὰ παράκλησιν τῆς Ἑλληνικῆς Λέσχης τοῦ Κολλεγίου Χῶντερ, τῆς Νέας Ὑόρκης, ὁ Διευθυντὴς τῆς Παιδείας ἔδωκε δύο διαλέξεις πρὸ πεντήκοντα περίπου μελῶν τῆς Λέσχης, ἐκ τῶν ὁποίων αἱ περισσότεραι εἶναι Ἑλληνικῆς καταγωγῆς. Ἡ πρώτη διάλεξις εἶχε θέμα τὴν Ἑλληνικὴν Γλῶσσαν (The continuity of the Greek language). Ἡ δευτέρα The Racial continuity of the Greek Nation. Ἡ πνευματώδης Πρόεδρος τῆς Λέσχης Δις Στρογγυλὸς, κόρη τοῦ ἱερέως τῆς Κοινότητος «Κοίμησις τῆς Θεοτόκου» τοῦ Μηροκλιν, παρουσίασε τὸν ὁμιλητὴν καὶ ὑψάρτισεν αὐτόν. Ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ ἀκροατηρίου καὶ τὸ μέγαλον ἐνδιαφέρον, ἔνεκα τοῦ ὁποίου παρεκλήθη ὁ ὁμιλητὴς νὰ δώσῃ καὶ ἄλλην διάλεξιν, δεικνύουν ὅτι τὰ παιδιὰ τῶν Ἑλλήνων μεταναστῶν ἔχουν ἐπίγνωσιν τῆς ἐνδόξου καταγωγῆς των.

GENOCIDE AND THE GREEK CHILDREN

(An appeal to the United Nations Assembly and the conscience of the world, to invoke the Genocide Convention in the case of the Greek children, kidnapped by the communists.)

The recent document, issued by the Czech Government, which contains the flat refusal of all satellite governments to return the Greek children which they have kidnapped and hold illegally, is a challenge to the conscience of the community of nations and to the existing international law contained in the Genocide Convention. The governments in question are guilty of the crime of genocide, under Article 2, Point E, of the Genocide Convention, which makes it an act of genocide to forcibly transfer children from one human group to another. Bulgaria, Czechoslovakia, Poland, and Rumania, which hold these children, have ratified the Genocide Convention and should not be allowed to escape criminal responsibility.

The United Nations should bring up this case at its next Assembly in Paris, under the terms of the Genocide Convention, and must bring about the adoption of a resolution, which could stigmatize the members of the guilty governments as common criminals, according to the law. Such a resolution would make the world aware of the destructive impact of communism on family life and the basic values of orderly society. It would also increase the prestige of international law in a world reverting to the jungle.

The following reasons are given in support of this request:

1. The guilty governments have displayed the greatest degree of ill will in refusing permission to the International Red Cross to directly approach the children. If the satellite countries have nothing to hide, why this secrecy?

2. In refusing to return the children, the satellites display the typical cynicism of world communism, which subordinates even family feelings to political doctrines. They say that the children will be held as long as the present form of government in Greece remains the same.

This is tantamount to keeping the Greek children as pawns and hostages, in the continuing attempt to bring about a communist revolution in Greece as part of world revolution.

3. The satellite document claims that the Greek children were given "hospitality," that eventually the children will return as "trained men, scientists and technicians, who are essential to the progress and welfare of the country." We have reliable information that the Greek children are trained in the techniques of sabotage and communist infiltration. Greece can do without such skills.

4. The impudence of the satellite document is un-

*By His Eminence, Archbishop MICHAEL
of North and South America.*

believable. Those guilty of genocide have dared to accuse the International Red Cross and the Swedish Red Cross of responsibility for a crime, which would consist in repatriating the Greek children. The disappearance of any moral judgement goes so far that those who endeavor to prevent a crime are considered criminals. This has never happened before in the annals of civilization.

5. International Law is made for the use of the community of nations. If it is not used, wrongdoers become encouraged. Society loses faith in law and order. An atmosphere of moral nihilism ensues. Only such an atmosphere is responsible for the fact that the International Committee of Red Cross and the Swedish Red Cross could be so gravely insulted with impunity.

6. In the face of the criminal law contained in the Genocide Convention all quibbling about points technicalities become irrelevant. To forcibly take away children is an international crime. The Assembly has no choice now. Every day of delay is a concession to crime. We can not settle for less than an indictment of the guilty under a criminal statute which so specifically fits the case. If some one were to suggest the invoking of the international declaration of Human Rights, he would do a favor to the guilty governments for three reasons: the declaration of Human Rights does not specifically cover the situation; it does not contain any provisions as to criminal responsibility; and it is not a law at all but a declaration.

7. We should not hesitate, and not allow ourselves to be deterred by the Soviet satellites and their invisible agents. Our duty is clear. World opinion at large and my fellow religious leaders of all denominations, I am sure, will help in the holy task of invoking a law which is designed to protect society under God.

OUR NEIGHBOURS

When your neighbour is ill-treated, you ought to make his calamity your own. Take share then in his tears, that you might lighten his low spirits. Take share, too, in his joy, that you may make the joy strike deep root, and fix love firmly, and be of service to yourself rather than to him in so doing, by your weeping rendering yourself merciful, and by your feeling his pleasure purging yourself of envy . . . Nothing can show a Christian a follower of Christ as caring for his neighbour.

ST. JOHN CHRYSOSTOM

A GREEK PILGRIMAGE

The Festival and Pilgrimage in honour of St. Paul which has just been concluded in Greece is of more than ephemeral importance. It must be held to have signalized in the most emphatic way the decisive adherence of the Orthodox Churches outside the Iron Curtain to the ideals and hopes of the Ecumenical Movement and of the World Council of Churches. Invitations to participate were in fact sent to all Churches belonging to the World Council, and the majority of them responded by sending a delegation. Apart from the representatives of the Orthodox Patriarchates of Constantinople, Antioch, Jerusalem and Alexandria, of the Churches of Egypt and Ethiopia, of the exiled Orthodox Russians in Paris, and of the Church of Yugoslavia, the Anglican Communion was represented by Bishops from England and Ireland, from South Africa and from the United States of America, Lutheranism by distinguished clergy from Sweden, Norway and Denmark and by the Finnish Bishop of Tampere, and the Reformed tradition by Professor William Manson from Scotland and by members of the Reformed Churches of Germany, Switzerland, Holland and France. Bishop G. B. Oxnam represented the Methodist Episcopal Church of America.

The Church of Rome (which had been invited) was not represented officially; but four individual Roman Catholics came, and joined fully in the pilgrimage, with the knowledge and by the permission of their superiors. It was a truly ecumenical company. There was no compromising of principles and no slurring of doctrinal differences. It was simply that for the time being such matters were not being raised. The members of the pilgrimage met one another as fellow-Christians linked by the bond of a common allegiance to Christ and the common acknowledgement of a profound

*By The BISHOP OF DERBY
(Courtesy of the "Spectator")*

spiritual debt to St. Paul, to commemorate the nineteenth centenary of whose arrival in Europe and of whose labours upon Greek soil was the primary purpose of the celebrations.

The members of the pilgrimage, some hundred and fifty in number, after assembling in Athens, embarked on the Greek steamer 'Aegaeon' and travelled by sea to the various places in Greece named in the Acts as having been visited by St. Paul—Philippi, Thessalonica, Berea, Nicopolis, Crete, Rhodes, Cenchrea, Corinth and Athens. The procedure in each case was the same. The entire population of the place would be assembled for the arrival of the Festival ship, the local Archbishop and clergy and the civic authorities of the town at their head, with flags flying, bands playing, crosses and icons carried, and troops forming a guard of honour. Speeches of welcome having been made, there would be a procession formed, headed by the bishops, to the nearest cathedral or church, where a religious service would be held—either a Solemn Liturgy according to the Greek rite or what was described as a Greek *Te Deum*. Refreshments and (if time permitted) a brief period of sight-seeing would follow, and the pilgrims would then re-embark for the next port of call. On board the steamer religious services were from time to time held in accordance with the Orthodox, Anglican and Lutheran rites; there were discussions and lectures, and there was abundant opportunity, afforded by days spent at sea, for fraternization and social intercourse. In addition to official delegations from Churches, the company included also contingents of "Youth" from different nations, informally recruited for the pilgrim-

mage through the Y.M.C.A. or the Student Christian Movement in the countries concerned.

The fascinating beauty and the historical interest of the places visited do not need to be stressed. Most impressive was the eager welcome everywhere afforded to the pilgrims and the unmistakable popular interest which was everywhere aroused. The Greek nation has by no means as yet fully emerged from the economic and other difficulties resulting from the war, but there was a sense of recovery in the air, and of profound thankfulness to God for what was regarded as the still recent deliverance of the country from the menacing nightmare of Communist domination. The demeanour of the crowded congregations in the churches and elsewhere certainly conveyed the impression that the Greeks are a religious people, and that the hold of the Orthodox Church upon the allegiance and the affections of the rank and file of the nation is strong.

Most unforgettable of all was the solemn silence, maintained through a service lasting an hour and a half, of the standing multitudes of people who lined, many files deep, the great boulevard which winds up to the Athenian Acropolis, and which served as the place of assembly for the congregation at a great open-air service of Vespers, with sermon by the Archbishop, which was held on the Greek St. Paul's Day at sundown and conducted (within sight of the multitudes and with the aid of microphones and loud-speakers) from the Areopagus Hill, the passage from the Acts descriptive of St. Paul's visit to Athens being read as the lesson, and the Greek original of the hymn, "Hail, gladdening Light," being sung at the actual moment of sunset.

Nor must it be assumed that the widespread religious zeal thus outwardly manifested was the index simply of a half-superstitious religion of merely external conformity.

HOW THE BIBLE HELPS US

By Rev. C. TRAHATHEAS

It would be impossible to make an analytical list of the multitude of helps that come from the Bible. It is the Book that brings men close to God and the Almighty within reach of man. It teaches God is approachable through Jesus Christ. It makes spiritual values and eternal forces that are at the disposal of man. The Bible is our guide in life, our comfort in death.

It has been, is and will forever be for man upon this earth light in darkness, hope in despair, assurance for eternity. No book is able to help us as the Bible.

With its messages of God intended to lighten our burdens, it enables us to realize our capabilities for abundant living and save our souls. It is the Book of Books.

The Bible helps us by showing the difference between ownership and possession. Millions of people believe that life consists in the abundance of things man possesses. Christ has shown the world it can be rich in things and poor in soul. Happiness is not the natural fruition of things. The number of divorces among people who possess

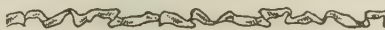
houses, automobiles and other modern devices is staggering.

There is difference between possession and ownership. A man can possess a house, but not a home. Amid the beauty of his estate unhappiness can abide. A man can possess land but not appreciate the landscape. He can know people, yet have no friends. He can possess a handsome Bible, but never read it. The rich spiritual resources in it awaiting his appropriation are never known. A casual perusal of modern life reveals the truth made vivid by Jesus that life

THIS IS IT!

Speaking to representatives of the American Bible Society, President Truman rested his hand upon the Bible and pointed out, "Whenever I want to find something, this is where I look for it."

There are, on the contrary, in the Greek Church movements of genuine and deep spiritual life — a "Zoe" Movement, active amongst the young, and led by the members of a "Zoe" Theological Brotherhood; a Christian Union of Professional Men, and (it is understood) various others. The Christian Union of Professional Men of Greece issued last year a version in English of a volume bearing the title *Towards a Christian Civilisation*. It is a manifesto on behalf of a Christian activism such as is familiar enough in the West, and it certainly deals in a fresh and modern way with a large number of contemporary problems. Its preface, written during the continuance of the late civil war, and before the outcome had

been decided, ends with a striking passage as follows:

"These pages come from a country wherein the agitation and the uncertainty—sometimes the agony—of the world have been concentrated. Our country is often described by her friends as 'this unhappy country.' We know, however, that our happiness (or unhappiness) depends on whether the Christian spiritual foundation of life is going to be stabilized or not, whatever the issue of the external political events may be. And, although we are writing in times when the shadow of death appears only too frequently over our country, our voice is not the desparate voice of a people crying out

does not consist in the abundance of things man possesses. The Bible gives us a correct set of evaluations. It teaches man what is important. It reminds each generation that monetary gains, material accumulations are nothing if a man loses his soul. Man must put first things first.

The Bible helps us by making clear the resources of God are at our disposal. There are many who believe only the visible is real. They, therefore, depreciate the spiritual. The Bible declares that God has surrounded us with spiritual resources such as faith, hope, mercy, forgiveness.

In the fullness of time God sent Jesus into the world. He walked the Galilean roads, taught men the truth of God, opened their eyes and saved their souls. After 2000 years, He still is incomparable. He can do what no one else could ever do. He can unify life, stir it with glorious ideals, set it to work building the kingdom, save it from sin, wash it from unrighteousness.

If any man will open the door of his heart and let the truth of the Bible in, Christ, with that truth will dwell in his heart forever.

to the world '*Morituri te salutamus*.' On the contrary, it is a voice which, in the midst of the present agony, seeks to be the echo of the great truth told by the Lord: 'If a man keep My saying, he shall never see death.'"

It will be agreed, I think, that a Church whose educated lay members are capable of writing in such terms in the hour of their country's anguish is to be accounted a living Church, nourished and fed by the true Vine; a Church with a mission still to be accomplished and a witness still to be borne; a Church with a contribution still to be made to the greater Christendom which in God's providence is one day destined to be brought into being "that they all may be one."

CULTURAL INTEGRATION — A PROBLEM

(Continued from preceeding issue)

If the girl and her parents approve of the proposal, the young man is asked to dinner. All the meetings are escorted, with a little more leniency after the engagement period—which is usually short. There is a tendency in Greece toward conformation with the American social customs of a freer social life.

At Greek dances, even in America, girls go with their parents, their brother, or cousin, or a group of non-couples. If engaged or married, appearance with the mate or prospective mate is in order; however, if the couple is not engaged, and appear together, their names are strung together, and if they have no intentions of marriage, it is difficult to make Greek society realize that each one of the couple still is desirous of meeting other members of the opposite sex.

At Greek dances, a girl does not feel out of place appearing with her parents, or another accepted group; but it is difficult to make parents realize that going with them or stag to a formal college prom is "just not done!" Many embarrassing and conflicting situations are thus created.

In our secular society, there are many places girls can't go unescorted. And it is desirable that young people "circulate" until they find a relationship which will pass both the emotional and intellectual test, a relationship of love and mutual suitability.

Today's culture has created a natural desire among people to conform with society; and thus, al-

By ANASTASIA S. LEBARIS

though Greek parents have sound reasons for restricting girls, youth has rights and natural desires which are neglected.

The attitude toward boy-girl associations has changed in this modern age, and an undesirable situation presents itself when this change is not accepted.

In the traditional Euro-American culture, courtship exists purely for the sake of marriage, and people can't see dating as dating without marriage as the motivating factor. But in modern situations, such as that of college life, the necessary postponement of marriage leads to the pseudo-courtship pattern of dating.

The feeling of Greek parents toward educating their daughters is divided: those who feel the girl's place is in the home and education will be wasted, and those who feel their children — both boys and girls — should be educated (because they never had the opportunity to be), and make no distinction between sons and daughters.

Surprisingly, a great percentage of Greek girls are attending institutions of higher learning; but they are expected to commute so that their social life can be more controlled. In many cases, the daughters are given all privileges except attending dances and dating. Many times, according to the situation, dating is permitted. In large cities where the ability of the Greek community to keep tabs on the girls is not so great, they are permitted more freedom; whereas, if there is probability of two names being associated, permission is not granted.

Attending a college or university and not being permitted to participate in the social activities of the campus is quite a handicap to the Greek girl; for dating seems to be a vital part of modern society.

The purpose of dating presented by modern living is immediate personal satisfaction of love needs, and if marriage comes out of it, well and good; but if not, enjoy it for its own sake.

This idea is not accepted by Greek parents who feel dating is a definite step toward marriage, and cannot see another angle; but according to Waller, this interpretation "explains the heartaches, the cynical defenses built up by the two sexes in their own groups against such disappointments, the valuation of thrills and isolated experiences, the arts of coquetry and light love, the 'line,' the high valuation of the dramatic or glamorous personality as distinguished from the more prosaic person of good background and ability, the willingness to go very far with sexual stimulation with a minimum of posses-

✠
**NEW YORK
CHURCH SUPPLY
INC.**

Μετ' εὐχαριστήσεως ἀγγέλλομεν ὅτι τὸ κα-
τάστημα καὶ ἐργοστάσιόν μας ἔχουν τώρα
ἐνωθῇ ὑπὸ τὴν ἰδίαν διεύθυνσιν — εἰς τὸ

4 Barclay Street, New York

Εἰς τὸ κέντρον τῆς περιφερείας Ἑκκλησιαστικῶν Εἰδῶν
Ἔχομεν πρὸς ἐπίδειξιν μεγάλην ποικίλιαν
νέων ὑφασμάτων εἰσαχθέντων ἐκ τοῦ ἑξωτε-
ρικοῦ καὶ τὴν μεγαλύτεραν παρακαθήκην διὰ
γαρντιούρες. Ἡ περίφημος ὑπηρεσία μας Κο-
πτικῆς εἶνε μοναδικὴ εἰς τὸ εἶδος τῆς. Ὅταν
ἀγοράζετε ὑφάσματα καὶ γαρντιούρες, ἡμεῖς
κόπομεν τὰ Ἀμφία καὶ τὰ Ράσα νὰ ἐφαρμό-
ζουν εἰς τὰ μέτρα σας, δωρεάν.

Γράψατε διὰ δείγματα καὶ κατάλογον:

Katherine Ivanyi

NEW YORK CHURCH SUPPLY Inc.
4 BARCLAY STREET, NEW YORK 7, N. Y.

BARCLAY 7-5964

Αὕτῃ εἶνε ἡ μόνη μας διεύθυνσις

siveness and exclusiveness."

In any event, complexity of modern life calls for more time and more trials to find the ideally suitable mate.

Choosing a marriage mate is probably the most important decision a person has to make. Charles Benedict Davenport remarked that "young people should fall in love intelligently." His statement was received with jeers and derision, but calm consideration compels insistence that he was right.

Often, "falling in love" is extremely precarious business which wrecks one's chances of happiness. Those who feel love is the only criterion for marriage should reconsider when they realize that in the United States where love is, in many cases, the only basis for marriage, the divorce rate is one of the highest in the world.

How can there be intelligent falling in love? The solution of this question might be of vital construction to the families of the world. In any case, Thurman Rice presents the requirements necessary for choosing a mate intelligently.

If one of the mates is unable to carry his end of the burden, marital success is difficult, says Mr. Rice; therefore, *health* is vital to both members. If physical disability is a transmittable disease, the situation can be very dangerous, for the disease may be transmitted to the children.

Hereditary defects and tendencies in a mate should be avoided; for matrimony really entails marrying a family rather than an individual. One lives with the individual, but hereditary traits coming from the family are important.

Morals and manner should be considered seriously, for a sexually immoral mate has been exposed to venereal disease, and may have such a disease. Women should be warned against marrying a man with the idea of reforming him, for that is the saddest

occupation of womanhood.

Education and culture should be considered carefully, for it is a great pity when the education and culture of mates is so diverse that they cannot enjoy the same things. Modern woman's place is so prominent that a man cannot do his best work without the intelligent appreciation of the one he loves.

Religion and social group should be similar, for across-the-religion-line marriages are hazardous.

A clear *understanding of financial matters* should be ascertained, for though the possession of wealth or the lack of it is in itself insufficient grounds for determining whom to marry, there must be an honest understanding of the state of finances before there can be hope for a happy future.

A *worker should marry a worker*, for it takes two to make a happy marriage, and if one works and the other only spends, there are sure to be fireworks;

To make matters less confusing, *language, age, and race* should be similar. Antagonism and conflict are sure to result when there is a sharp racial line, and dissimilarity in physical and psychological age.

Kindred temperaments are very convenient in marriage. Hasty marriages after "love at first sight" elopements are highly romantic at the time, but termination in a cold sickening thread is likely.

Passion should not be mistaken for *affection*, but a lovely and lovable mate is essential.

Intelligent love? Without a doubt, if T. R. Rices's requirements are all met, marriage would not be such a "dare," but rather, a step into the light.

Greek parents, realizing the importance of making a good marital choice, try to control the social life of their children.

Through this strictness, they feel that they can guide their children toward mating with one of similar characteristics.

(To be continued)

Join The World-Wide Bible Reading Program

The world-wide Bible-reading program for this year is centered around the theme "The Bible—the way out of the dark." Sponsored by the American Bible Society this program aims at encouraging wider use of the Bible as a source of inspiration and guidance, by uniting people throughout the world in reading the same Bible selections daily, between Thanksgiving and Christmas. This year's selection reads as follows:

Thanksgiving (Nov. 22) Psalms 116

Friday (Nov. 23) Psalms 139
Saturday (Nov. 24) .. Psalms 23
Sunday (Nov. 25) Psalms 34
Monday (Nov. 26) Psalms 46
Tuesday (Nov. 27) .. Deut. 5:1-24
Wednesday (Nov. 28) .. Joshua 1
Thursday (Nov. 29) .. Isaiah 55
Friday (Nov. 30) .. Micah 6:1-15
Saturday (Dec. 1) .. Matthew 25
Sunday (Dec. 2) John 1:1-17
Monday (Dec. 3) John 3
Tuesday (Dec. 4) Matthew 5:1-26
Wed. (Dec. 5) .. Matthew 5:27-48
Thursday (Dec. 6) .. Matthew 6
Friday (Dec. 7) Matthew 7

Saturday (Dec. 8) .. Luke 8:1-21
Sunday (Dec. 9) Psalms 119:1-16
Monday (Dec. 10) John 14
Tuesday (Dec. 11) John 15
Wed. (Dec. 12) .. Luke 15:11-32
Thursday (Dec. 13) .. Ephesians 4
Friday (Dec. 14) .. 2 Timothy 2
Saturday (Dec. 15) Revelations 22
Sunday (Dec. 16) Romans 12
Monday (Dec. 17) 1 Cor. 13
Tuesday (Dec. 18) 1 Cor. 15:1-34
Wed. (Dec. 19) .. 1 Cor. 15:35-38
Thursday (Dec. 20) .. Galatians 6
Fri. (Dec. 21) Philippians 4:1-13
Saturday (Dec. 22) James 1
Sunday (Dec. 23) .. Luke 2:1-20
Mon. (Dec. 24) Matthew . 1:18-25
Christmas (Dec. 25) Mattw.2:1-15

CALLING AND PROFESSION

EVERY HONORABLE PROFESSION IS A SANCTIFIED COURSE
OF LIFE

By Rev. G. MASTRANTONIS

The Lord called His disciples and unfolded to them His purpose. He presented His personality. He convinced those who were "casting a net into the sea" and they "straitway left their nets and followed him."

After the opening of His message: "Repent, for the kingdom of heaven is at hand," the first act of the Lord was to find co-workers for His mission. "Follow me," He said, "and I will make you fishers of men," (Mat. 4, 19)

With this invitation the Lord outlined the course of His Church on earth which would live to all ages. After finding His co-workers, He set out to train these followers who would continue His work. Let us observe the examples. If every profession and endeavor of men is—and it should be—a continuation from one point of view of the gospel teachings, then the example of cooperation is an indispensable presupposition of creative work and progress.

Nothing is independent in this world. Since the Logos of God anticipates cooperation and bonds on earth for its expansion, so much the more does every other kind of service. What exists in nature and does not proceed from the cooperation of the elements of nature, of time, and of the science of man?

For example, the bread which we eat proceeds from cooperation, the beginning of which is lost in the depths of the mystery of the natural law. When a carpet of wheat spreads on the field which from green becomes brown, think how earth, the water, the rays of the sun, and all the components which are contained in them cooperate and give life and growth to the small plant which first rots in the earth and then sprouts into new life.

A long row of men and women with sickles in hand and straws on their heads gather the ears with their golden branches. The sheaves are threshed as the horses turn on the threshing floor. The chaff is separated from the grain. The miller grinds. The housekeeper kneads the dough. The oven is heated to a rosy hue—all of these in cooperation so that the body may become nourished and our hunger satisfied.

But why all this combined effort? Maybe and only so that the laborer can again sow and the same cycle can begin again? Or maybe because man must extend his assistance to his neighbors also?

It would be an injustice for nature and for the magnificence of the human race that one be sentenced to serve only his body, his self without any other purpose. Beyond the cooperation of our mechanical age and of our needs there exists the cooperation of spirit and the intellect; cooperation which proceeds from ideals and distinguishes man from the inanimate nature and the animal kingdom.

James and John "immediately left the ship and their father, and followed him." (Mat. 4,22). Why? Was the honorable work on their ship a transgression of the law of God? Certainly not. On the contrary, work is the source of progress and the taming of man.

The Logos of the sermon of the new teachings commands the complete devotion in the new type of work: the expansion and continuation of the New Faith. Now that the Faith has been spread in the Christian world, we are called to apply it in our lives, working honorably in the work in which we have been placed.

A family is made up of persons who cooperate under the blessing of God. The mother tells stories to her little ones. She wants to instill in the hearts of her offspring standards of virtue and reverence. She considers herself an apostle in a small community which is called the family. She prays alone and with her children. This family is the "fertile ground" in which begins the Kingdom of God. This is where John and James are found.

The Lord does not call the one who has a place of business to abandon it. On the contrary, He wants him to work there as a good Christian. This is his purpose. Therefore, we must sanctify our work, our profession. We must leave the boat of indifference or avarice or deceit, and connect our work with a sacred mission.

At small seaside places, when a ship nears the harbor, the boats go out to greet it. As the ship is moving, the skillful boatman must anchor the cable on to the ship, at the same time being watchful that his boat does not overturn. When it is well anchored, then the boat follows the ship.

Let us attempt, therefore, to anchor the boat of our life, that is our profession, our relations, our undertakings, our thoughts, our works our being in general, to the ship of the Church of Christ, to His Gospel—Evangelium—and His teachings. Together with the other faithful who comprise the Church and with Christ, the Leader, we will become apostles in our circle with our example.

It is not necessary for one to become a priest, bishop, or monk in a monastery to follow Christ. Every profession which is honorable and recognizes the rights of others is sanctified and indispensable in life. In the recognition of these rights of others is based the cooperation of the individual and of peoples whether it be called husband and wife, neighbors, business partners, Europe or Asia.

As the disciples of Christ left

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 16ης σελίδος)

Θεοφ. Ἐπισκόπου Ὀλύμπου Κος Δημήτριος

—Τὴν 14ην Ὀκτωβρίου, μετέβη εἰς Κολόμπους, Ὁχάιο, ὅπου ἐτέλεσε τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν καὶ παρέστη εἰς τὰ ἐγκαίνια τῆς ὠραιότητας Κοινοτικῆς αἰθούσης. Περὶ τὸ τέλος τῆς τελετῆς τῶν ἐγκαίνιων ὠμίλησε καταλλήλως.

—Τὴν 19ην Ὀκτωβρίου, ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἁγίου Γερασίμου, ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν ὠραιότατον νεόδμητον ναὸν τοῦ Ἁγίου Γερασίμου ἐν Νέα Ὑόρκη καὶ ἐκήρυξε τὸν Θεῖον Λόγον.

—Τὴν 21ην Ὀκτωβρίου, μετέβη εἰς τὴν ἐν Κάντον, Ὁχάιο Κοινότητα τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἔνθα ἐτέλεσε τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν καὶ ἐκήρυξε τὸν Θεῖον Λόγον.

—Τὴν 25ην, ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου, ἐχοροστάτησε κατὰ τὸν ἑσπερινὸν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ἐν Τζαμαίκα, τῆς Λόνγκ Ἀϊλαντ, Ν. Ὑόρκης, τὴν δὲ 26ην ἐτέλεσε τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῶν Ἁγίου Γεωργίου καὶ Δημητρίου ἐν Νέα Ὑόρκη καὶ ἐχειροτόνησεν εἰς Διάκονον τὸν κ. Γ. Δέλλαν.

—Τὴν 27ην, μετέβη εἰς τὴν ἐν Μπρουκλῆιν Θεολογικὴν Σχολήν, ὅπου ἐτέλεσε τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν καὶ μνημόσυνον τῶν εὐεργετῶν, προστατῶν καὶ ἀδελφῶν τῆς Σχολῆς.

—Τὴν 28ην, ἐτέλεσε τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου ἐν Ἀστορίᾳ τῆς Ν. Ὑόρκης καὶ ἐχειροτόνησεν εἰς ἱερέα τὸν Διάκονον Γ. Δέλλαν, προσωριζόμενον διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὴν Κοινότητα τῆς Γιόρκ, Πενσυλβανίας.

ΙΕΡΟΚΗΡΥΞ Α΄ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΣ

—Ὁ θεολόγος κ. Σήφης Κόλλιας, Ἱεροκέρυξ τῆς Α΄ Περιφέρειας τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, κατὰ τοὺς μῆνας Αὐγούστου, Σεπτέμβριον καὶ Ὀκτώβριον ἐπεσκέφη τὰς Κοινότητας Ροτσέστερ, Μπόφφαλο, Σύρακιους, Γουῶρε-

τάουν καὶ Τζόνσταουν, τῆς Νέας Ὑόρκης. Κοιμήσεως καὶ Ἁγίου Κωνσταντίνου τοῦ Μπροῦκλυν, Εὐαγγελισμοῦ, τῆς πόλεως Νέας Ὑόρκης, Ἀγ. Δημητρίου τῆς Νιοῦ-αρκ, Πάτερσον καὶ Ἀσμπουργκ, Πάρκ τῆς Νιοῦ Τζέρζυ, Μάσαιλ-λον καὶ Λοραίν, Ὁχάιο. Γουίλ-μινγκτον, Ντέλαγουερ. Πίττσ-μπουργκ, Πενσυλβανίας, καὶ Ἀγίας Σοφίας, Οὐάσιγκτων. Κατὰ τὰς ἐπισκέψεις του ἐκήρυττε τὸν θεῖον Λόγον εἰς τοὺς Κοινοτικούς Ναοὺς καὶ ὠμίλει εἰς συγκεντρώσεις τῶν ὁμογενῶν. Κατὰ τὸ ἴδιον χρονικὸν διάστημα ἐπεκοινώνησεν ἐπανειλημμένως μὲ τὴν ὁμογένειαν ἀπὸ ραδιοφώνου.

ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ ΚΥΡΙΩΝ

—Τὴν 24ην Ὀκτωβρίου, ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν 3ην μ.μ., ἐδόθη δεξίωσις ἐκ μέρους τῶν Φιλοπτῶχων Τμημάτων τῆς Μείζονος Νέας Ὑόρκης καὶ περιχώρων εἰς τὴν Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπὴν, πρὸς τιμὴν τοῦ Θεοφιλέστατου Ἐπισκόπου Ὀλύμπου κ. Δημητρίου. Παρέστησαν ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος, οἱ Ἱερατικοὶ Προϊστάμενοι, τὰ Προεδρεῖα καὶ πολλὰ μέλη τῶν οἰκείων Φιλοπτῶχων

Τμημάτων. Ἡ ἀντιπρόεδρος τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου Κα Ἑλένη Καθρίκα, προσέφερεν εἰς τὸν Ἀγιὸν Ὀλύμπου ἀναμνηστικὸν δῶρον ἐκ μέρους τῶν Τμημάτων, προσφωνήσασα τοῦτον καταλλήλως. Ὁ Θεοφιλέστατος ἀπήντησε εὐχαριστῶν.

ΝΕΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Ὁρθόδοξου Παρατηρητοῦ ἀπευθύνει θερμὰς εὐχαριστίας πρὸς τοὺς κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς συνεργάτας του, μερίμνη τῶν ὁποίων τὸ περιοδικόν μας ἀπέκτησε κατὰ τὸν μῆνα Ὀκτώβριον 76 νέους συνδρομητάς, κατανεμομένους ὡς κατωτέρω:

Αἰδ. Ἰωσήφ Βασιλείου, St. Paul, Minn.,	7
Αἰδ. Ἀ. Πετρόπουλος, Newburgh, N. Y.	4
Αἰδ. Γ. Μυστακίδης, San Jose, California	4
Κος Σ. Ἀναγνωσταρᾶς, Kansas City, Mo.	39
Κος Κώστας Μπέλλος, San Antonio, Texas	11
Κος Ἰ. Πεσλίκης, Long Island, N. Y.	9
Κος Βασίλειος Κάμπας, Baltimore, Md.	2

INTERSTATE MARBLE AND GRANITE WORKS

ΔΗΜ. ΒΡΑΧΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΥΙΩΝ
Γλύπτου Διπλωματούχου τοῦ Ἐθνικοῦ
Μετσοβίου Πολυτεχνείου Ἀθηνῶν

Ἐκτελούμεν

ΤΕΜΠΛΑ - ΑΓΙΑΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ - ΙΕΡΑΣ ΠΡΟΘΕΣΕΙΣ
ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΗΡΙΑ, ΚΛΠ.

Ἐκ Φυσικῶν Μαρμάρων

ΕΠΙΣΗΣ ΚΑΙ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΩΝ ΜΑΡΜΑΡΩΝ
ΚΑΙ ΕΚ ΞΥΛΟΥ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

Προμηθεύομεν Ἐκκλησιαστικά Εἶδη ἐκ τῶν ἐργοστασίων ἀρί-
στων Βυζαντινολόγων τῆς Ἑλλάδος. Ἐπίσης Ἀγάλματα,
Μνημεῖα καὶ Ἀναμνηστικὰ Στήλας, WAR MEMORIALS
ἐκ μαρμάρου καὶ γρανίτου.

1259 FLUSHING AVE., BROOKLYN, N. Y.

Τηλέφωνον. EV. 6-5479 — Τηλ. Νυκτός IL. 9-2896

their nets and followed Him, so we are called to leave the web in which we are entwined and to serve ourselves and those around us Christianlike in harmony and cooperation.

Every honorable profession is a sanctified course of life.

ΝΕΑ ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΑ ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ DIVRY

Συνταχθέντα καὶ ἐκδοθέντα διὰ τὰ Ἑλληνικὰ Σχολεῖα τῆς Ἀμερικῆς

“Ὅλα τὰ Σχολικὰ βιβλία DIVRY ἔχουν γραφῇ καὶ ἐκδοθῇ ἐπίτηδες διὰ τὰ Ἑλληνόπαιδα τῆς Ἀμερικῆς, τῶν ὁποίων ὁ βίος, ἡ ψυχολογία καὶ αἱ ἀντιλήψεις, καθὼς καὶ οἱ ὅροι διδασκαλίας, ὡς ὅλοι οἱ παιδαγωγοὶ συμφωνοῦν, διαφέρουν ριζικῶς τῶν ἐν Ἑλλάδι. Εἶνε ἐκδόσεις Ἀμερικανικαί, πλούσιαι, καλὸςτυπωμέναι, καλὸςφωμενῆ, μὲ ἀφθονίαν καταλλήλων εἰκόνων, πολυχρῶμων εἰς τὰ βιβλία τῶν κατωτέρων τάξεων. Εἰδικαὶ ἐκπτώσεις παρέχονται εἰς τὰ σχολεῖα. Ζητήσατε εἰκονογραφημένον κατάλογον ἀπὸ τοὺς ἐκδότας.

ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΑ ΚΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΑ

Διὰ τὴν Πρώτην Τάξιν

ΤΟ ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ.—Κωνσταντοπούλου, Τεύχος Α'. "Εκδοσις ΣΤ' (1950, ὁμοία πρὸς τὴν Β'), βελτιωμένη κατὰ τὰς ὑποδείξεις τῶν χρησιμοποιοῦντων τοῦτο διδασκάλων τῆς Ἀμερικῆς. Γραμμένον εἰς γλῶσσαν καλὴν δημοτικὴν, ἔχει γράμματα ἐκτάκτως μεγάλα εἰς τὰς 18 πρώτας σελίδας, καὶ κοσμεῖται μὲ 64 πολυχρῶμων καλλιτεχνικῶν εἰκόνας. Ἰδιαίτερος συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἀν. Ἐκπ. Συμβουλίου, εἶνε τὸ νεώτερον, τελειότερον, μεθοδικώτερον καὶ πλουσιώτερον Ἑλληνικὸν Ἀλφαβητάριον. Κομφῶς πανόδετον, \$1.00.

Διὰ τὴν Δευτέραν Τάξιν

ΤΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ.—Κωνσταντοπούλου, Μέρος Β'.—Εἶναι τὸ ἰδεώδες Ἀναγνωσμάτιον διὰ τὰ παιδιά μας. Μὲ γλῶσσαν καλῶς ὁμιλουμένην δημοτικὴν, πραγματεύεται τὴν καθημερινὴν ζωὴν δύο καλῶν Ἑλληνοπαίδων, στὸ σπίτι, στὸ παιγνίδι, στὸ σχολεῖο, στὰς ἐορτάς. Δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὁ δ ἡ γ ὁ σ σ υ μ π ε ρ ι - φ ο ρ ᾶ ς διὰ κάθε παιδίον τῆς Ἀμερικῆς. Ἐκαστον μάθημα ἔχει καὶ ἓν βασικὸν διδάγμα. Μὲ 82 μεγάλας σελίδας καὶ 42 πολυχρῶμων εἰκόνας. Δ' ἐκδόσις ὁμοία πρὸς τὴν Β'. Πανόδετον \$1.00.

Διὰ τὴν Δευτέραν ἢ Τρίτην Τάξιν

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ Β' ἢ Γ' ΤΑΞΕΩΣ «ΜΥΘΟΙ ΤΟΥ ΑΙΣΩΠΟΥ». Ε. Κωνσταντοπούλου.—Τὸ καλλίτερον Ἀναγνωστικὸν διὰ τὴν Β' τάξιν, τετυπώσαντο δὲ καὶ διδασκτὸν ἀνάγνωσμα δι' ὅλα τὰ παιδιά. Τὸ νέον τοῦτο Ἀναγνωστικὸν εἶναι γραμμένον ἀπὸ τὴν γλαφυρὰν συγγραφέα παιδικῶν βιβλίων Ἑλένην Κωνσταντοπούλου (Ρώμπατα) καὶ εἰκονογραφημένον ἀπὸ τὴν διακεκριμένην καλλιτέχνιδαν Εἰρήνην Τζούγγρου. Τὸ ὅφρος του εἶναι διηγηματικὸν καὶ εἰςάχριστον. Ἡ γλῶσσα του ἐλκεκτικὴ δημοτικὴ. Διαλαμβάνει τοὺς πλέον διδακτικoὺς μύθους τοῦ Αἰσώπου, ἔμμετρα διδάγματα πού εὐκόλως ἀποστηθίζονται ἀπὸ τὰ παιδιά, ἀγγλοελληνικὰ λεξιλόγια, ποιήματα καὶ 35 ἐξόχους πρωτοτύπων εἰκόνας. Πανόδετον, \$1.00.

Διὰ τὴν Τρίτην Τάξιν

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ Γ' ΤΑΞΕΩΣ «ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ». Ε. Κωνσταντοπούλου.—Εἰς καλὴν δημοτικὴν, μὲ ὅφρος γλαφυρὸν, κινεῖ ἀπ' ἀρχῆς τὸ ἐνδιαφέρον τῶν παιδιῶν καὶ τὰ κάμνει νὰ ἀγαποῦν τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ βιβλίον των. Μαζὺ μὲ τὴν Ἑλληνικὴν ἀνάγνωσαν διδάσκει στὰ Ἑλληνοπαιδα τῶν Ἑλλήνων τοὺς μύθους πού πρέπει ὅλα νὰ γνωρίζουν. Ἀσφαλῶς εἶναι τὸ καταλλήλοτερον Ἀναγνωστικὸν διὰ τὴν Γ' Τάξιν. ἔχει 128 σελίδας, μὲ ἓν περίπου μάθημα ἐκάστην, Ἑλληνοαγγλικὰ λεξιλόγια, παιδικὰ ποιήματα καὶ 70 ὁραίστας εἰκόνας. Πανόδετον, \$1.00.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ, ὑπὸ Γ. Πολυζωίδου. "Εκδοσις Γ', 1945, ἀναθεωρηθεῖσα καὶ διασκευασθεῖσα καταλλήλως ὥστε νὰ χρησιμεύῃ καὶ ὡς καθημερινὸν Ἀναγνωστικὸν διὰ τὴν Δ', Ε' ἢ ΣΤ' τάξιν τῶν ἐδῶ σχολείων μας. Διδάσκει εἰς ἀπλὴν ὁμιλουμένην καθαρῶς οὖσαν τὰ σπουδαιότερα καὶ πλέον διδακτικὰ θέματα τῆς Ἑλλ. Ἱστορίας ἀπὸ τῶν μυθολογικῶν χρόνων μέχρι τοῦ Μ. Κωνσταντίνου, μὲ τρόπον πού κἀμνει τοὺς μαθητὰς νὰ ἀγαποῦν τὴν Ἑλλ. Ἱστορίαν καὶ νὰ αἰσθάνωνται ὕστερηφάνειαν διότι ἀνήκουν εἰς τὴν Ἑλλ. φυλὴν. Μὲ λεξιλόγια, ποιήματα, ἐρωτήσεις, διδάγματα καὶ 100 ὁραίας εἰκόνας, πανόδ.\$1.00

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΝΕΩΤΕΡΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ. Ὑπὸ Γ. Πολυζωίδου.—Νέον Ἱστορικὸν Ἀναγνωστικὸν διὰ τοὺς μαθητὰς τῆς Δ', Ε' καὶ ΣΤ' Τάξεως τῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Διαπορᾶς ἐν γένει. Πραγματεύεται τὰ σπουδαιότερα γεγονότα τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας ἀπὸ τοῦ Μ. Κωνσταντίνου μέχρι τῆς σημερινῆς ἐποχῆς. ἔχει 35 ὁραίας μεγάλας εἰκόνας, ἐρωτήσεις, ποιήματα, κλπ. Πανόδετον, \$1.00.

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ

Ι. ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ. (Θρησκευτικὸν Ἀναγνωστικὸν).—Γερμ. Πολυζωίδου.—Μὲ ὅφρος τετυπὸν καὶ γλῶσσαν ἀπλουστάτην ἀναγράφονται ὅλα ὅσα ὁ Ἑλληνοπαῖς πρέπει νὰ γνωρίῃ ἀπὸ τὴν Ἱστορίαν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. ἔχει μεγάλα γράμματα, ἰδίᾳ εἰς τὰς πρώτας σελίδας, προσευχάς, διδάγματα, ἐρωτήσεις καὶ 26 δωδεκάλογους εἰκόνας. Δύναται νὰ χρησιμοποιοῖται ὡς καθημερινὸν Ἀναγνωστικὸν ἢ ὡς βοηθητικὸν. Νέα ἐκδοσις, βελτιωμένη καὶ ἐπεξηγημένη. Τιμὰται πανόδετον \$1.00

Ι. ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ. (Θρησκευτικὸν Ἀναγνωστικὸν). Γερ. Πολυζωίδου.—"Ὑφρος τετυπὸν καὶ διηγηματικὸν. Γλῶσσα ἀπλουστάτη, εἰκόνας πολλαὶ καὶ καλλιτεχνικαί. Στοιχεῖα μεγάλα καὶ εὐανάγνωστα. Ἐρωτήσεις, προσευχαί, διδάγματα, κλπ. Δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ καὶ ὡς καθημερινὸν Ἀναγνωστικὸν. Νέα ἐκδοσις 1949 μὲ 34 μεγάλας εἰκόνας, πανόδετ.\$1.00

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ. Γερ. Πολυζωίδου. (Θρησκευτικὸν Ἀναγνωστικὸν). Ἡ Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μας μέχρι τοῦ 1951. Νέα ἀναθεωρηθεῖσα ἐκδοσις μὲ ὁραίας εἰκόνας, προσευχάς, ἱστορίαν τῆς ἐδῶ Ἐκκλησίας μας, κλπ. Κατάλληλος ὡς Ἀναγνωστικὸν ἢ ὡς βοηθητικὸν. Τιμὰται πανόδετον \$1.00

Η ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ.—Γ. Πολυζωίδου. Μὲ ἀπλὰς ἐρωτήσεις καὶ ἀπαντήσεις, στοιχεῖα εὐανάγνωστα, εἰκόνας, ποιήματα καὶ προσευχάς, τὸ βιβλίον ἐλκύει τοὺς μαθητὰς. Ἡ διδασκαλία τῆς Πίστεώς μας ὅλη, εἰς 100 ἀπλουστάτα μαθήματα. Μὲ πολλὰς εἰκόνας, προσευχάς, κλπ., πανόδετος, \$1.00.

CATECHISM OF THE EASTERN ORTHODOX CHURCH. Ὑπὸ Γ. Πολυζωίδου, Ἐπισκόπου Νύσσης. Ἡ Ὁρθόδοξος Χριστιανικὴ Κατήχησις εἰς τὴν Ἀγγλικὴν, διὰ παιδιά ἢ ἐνηλίκους, εἰς 100 ἀπλουστάτα μαθήματα. Πανόδετος, \$1.00.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΗ.—Γερμ. Πολυζωίδου.—Εἰς τὸ βιβλίον αὐτὸ ἐξηγοῦνται ὅλα ὅσα βλέπονται καὶ ἀκούονται εἰς τοὺς Ναοὺς μας, μὲ ἐρωταποκρίσεις ἀπλὰς. Τὸ κάθε ἱ. Ἀντικείμενον ἔχει τὴν εἰκόνα του καὶ ἐξηγεῖται τί συμβολίζει. Εἰς τὸ τέλος ὅλα αἱ κατάλληλοι προσευχαί. Κομφῶς πανόδ. \$1.00.

ΔΙΑΦΟΡΑ

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.—Γ. Δημητριάδου.—Μετὰ γυμνασμάτων διὰ τὴν πρακτικὴν ἐφαρμογὴν ἐκάστον μαθήματος. Συνταχθεῖσα πρὸς χρῆσιν τῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων τῆς Ἀμερικῆς. Νέα διωρθωμένη ἐκδοσις, πανόδ., \$1.00.

ΔΙΔΑΚΤΙΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑΙ. Ὑπὸ Γ. Πολυζωίδου.—Μικρὰ παιδικὰ διηγήματα ἀπὸ τὴν ζωὴν, εἰς ὅφρος ἀπλῶν καὶ γλῶσσαν καλὴν ὁμιλουμένην. Ἀπαραίτητα εἰς γονεῖς, κατηχητὰς καὶ διδασκάλους. Δύο καλοδεμένοι τόμοι, ἕκαστος \$1.50.

ΑΙΤΛΟΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ DIVRY.—"Ὁδηγὸς συνομιλίας ἀγγλικῆς καὶ ἑλληνικῆς, μὲ τὴν προφορὰν, ἐπὶ παντὸς ἱερῶς-μου θέματος. Νέα ἐκδ. 1947, μὲ Ἐπιστολογραφίαν. Σελ. 448. \$2.50

ΝΕΟΝ ΑΙΤΛΟΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΟΑΙΤΛΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ DIVRY.—Τὸ νεώτερον, πληρέστατον καὶ πλέον ἀξιώπιστον πρόχειρον Λεξικόν. "Εκδοσις 1949. Χρυσόδετον μὲ εὐρετή-ρια, \$3.50. Μὲ δέματα καὶ εὐρετήρια, \$4.00.

ΝΕΑ ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΛΗ ΑΓΓΛΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟΣ ΑΝΕΥ ΔΙΔΑΣΚΑΟΥ.—Ἡ ἀρίστη Μέθοδος πρὸς ἐκμάθησιν τῆς Ἀγγλικῆς ὑπὸ Ἑλλήνων. Προφορὰ τέλεια, γλῶσσα ὁμιλουμένη. Κατάλλη-λος δι' ἀρχαρίους ἢ προχωρημένους. Ε' ἐκδοσις 1950. .. \$3.00.

GREEK MADE EASY.—Ἡ μόνη ἀπλὴ καὶ καὶ συγχρονισμένη Μέθοδος πρὸς ἐκμάθησιν τῆς Ἑλληνικῆς ὑπὸ Ἀμερικανῶν, μικρῶν ἢ μεγάλων, κατ' οἶκον ἢ ἐν σχολείῳ. Νέα ἐκδοσις Γ' 1950 \$2.50.

GREEK COOKERY—in English—by N. TSELEMENTES. Τὸ περίφημον Βιβλίον τοῦ Τσελεμεντέ εἰς τὴν Ἀγγλι-κὴν, μὲ μέτρα Ἀμερικανικὰ. 300 recipes, 240pp., \$3.00.

ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΗΣ ΔΙΒΡΗ. Ὁ μόνος μὲ 4 Ἡμερολόγια, κάρτες γκλασέ, χίλια ἀστεῖα, τραχυόδια, κλπ. 80c.

Ζητήσατέ τα εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα.

ἢ γράψατε πρὸς τοὺς ἐκδότας:

D.C.DIVRY, INC.

293 SEVENTH AVENUE
NEW YORK 1, N. Y.